

**DE LA
PENTRU
VOI! 2**

Școala care deschide aripile copiilor

Școala Gimnazială „Ion Basgan”, Focșani

Anul I, Nr. 1, MAI 2016

ISSN 2501-7373, ISSN-L 2501-7373

Redactor șef : *prof. Soare Niculina*

Colectivul de redacție :

*prof. Țandără Mariana
prof. Bocăneanu Silvia
prof. Popa Mioara
prof. Tudorache Viorica
prof. Păun Mihaela
prof. Catană Marius-Ionuț
prof. Ciobotaru Elena
prof. Ion Nicoleta
prof. Stroe Mariana*

Grafică și tehnoredactare : *prof. Stroe Mariana
prof. Ciobotaru Elena*

Colaboratori :

*Preg. B – înv. Enoiu Florentina
Preg. B – înv. Oprea Raluca
Clasa I C – înv. Lepădatu Elena
Clasa I C – înv. Barcan Mirela
Clasa a II-a B – înv. Cojocă Nicoleta
Clasa a III-a A – înv. Ichim Mariana
Clasa a III-a C – înv. Ambrosie Magdalena
Clasa a IV-a A – înv. Drîmbu Rădița
Clasa a IV-a B – înv. Popa Mioara
Clasa a IV-a C – înv. Cudalb Mariana
Preșcolari – prof. Leica Rodica
Preșcolari – prof. Șchiopoiu Florina
Preșcolari – ed. Costin Mioara
Preșcolari – ed. Vicolaș Alina
Preșcolari – ed. Tudor-Mic Georgeta
Prof. Dima Alina
Prof. Dumitrache Daniela
Prof. Frumuzache Lăcrămioara
Prof. Ivan Alexandrina
Prof. Nedelcu Cristina
Prof. Vasile Mihaela
Prof. Zepa Georgiana*

Dragi copii,

Revista noastră se adresează vouă și cuprinde creații inspirate din familie, din lumea adulților , din lumea școlii și din lumea animalelor.

Ea prezintă pe scurt preocupările școlarilor de vârstă voastră .

În paginile ei veți descoperi lucruri noi. Citindu-le, vă veți amuza.

Colectivul de redacție

De la 2 pentru voi

ION ȘT. BASGAN

Un inventator român pentru eternitate

Ion Șt. Basgan a fost, este și va rămâne unul dintre cei mai străluciți inventatori români. Inspirat de ideile noi ale sonicității, Ion Șt. Basgan a fost autorul a peste 50 de lucrări tehnico-științifice apărute în publicații de specialitate din diferite școli.

Discipol și colaborator al părintelui sonicității, George (Gogu) Constantinescu, inginerul petrolist **Ion Șt. Basgan** s-a remarcat în planul creației tehnico-științifice prin numeroase realizări de excepție, în domeniul industriei petroliere, care, ulterior, au devenit priorități pe plan mondial.

Printre realizările sale deosebite, privind perfecționarea tehnicii forajului, putem aminti:

- Metoda pentru îmbunătățirea randamentului și perfecționarea forajului rotativ, prin rotație percutantă și prin amortizare a presiunilor hidromecanice (Brevet român nr.22.789/1934) și

- Un nou sistem de foraj, care ia în considerare presiunea hidrostatică și transmiterea energiei sonice la distanță prin utilizarea prăjinilor grele proporționale și forajul sonic (Brevet SUA nr.2.103.137/1937)

Invențiile sale, mai sus menționate, au fost apreciate atât de părintele sonicității, George (Gogu) Constantinescu, cât și de alți specialiști din țară și din străinătate.

Ion Șt. Basgan a văzut lumina zilei la începutul acestui secol (24 iunie 1902) și a decedat la 15.12.1980 , pe meleaguri vrâncene (Focșani) . **Ion Șt. Basgan** provenea dintr-o familie a cărei existență pe aceste ținuturi pitorești era de peste trei sute de ani , iar despre mama sa se cunoaște că ar fi fost descendentă unei familii vechi de păstori ardeleni. **Ion Șt. Basgan** a absolvit școala primară nr. 2 din Focșani și a parcurs anii liceului “ Internat ” din Iași, ca bursier și premiant. Înclinația sa spre studiu i-a permis să obțină reale performanțe la învățătură. A absolvit liceul la 5 iulie 1920, obținând o bursă - de la celebra întreprindere , școală a noilor tehnologii, extractive (“Steaua Română”) - pentru a urma cursurile școlii Superioare de Mine și Metalurgie (Montanistische Hochschule 5 , Leoben - Austria) în perioada 1920 – 1925 și , ulterior, în 1933, obține titlul de doctor în științe tehnice. **Ion Șt. Basgan** devine celebru datorită metodei de foraj cu sapele Rotary , cea mai răspândită în toate țările unde se exploata petrolul.

Având la bază principiul sonicității, noul sistem de foraj va revoluționa industria petrolieră americană. În felul acesta, economia americană își va rotunji

substanțial profitul, prin economii anuale de 1,8 miliarde dolari. Marele om de știință **Ion Șt. Basgan** a trăit și a muncit pentru știința românească și nu numai, dovedind din plin că geniul este o caracteristică dominantă a neamului românesc și nu un banal joc al întâmplării.

Multe dintre realizările inventatorului **Ion Șt. Basgan** au constituit tema unor ample dezbateri în numeroase publicații periodice și tratate, fiind totodată surse de inspirație pentru alți specialiști în perfecționarea tehnicii forajului.

În lucrările științifice ale savanților americani Murray Hawkins și Norman Lamont de la Universitatea din Luisiana (California SUA), precum și în cursurile universitare americane, franceze, germane și rusești s-au evidențiat originea românească a ideii profesorului dr. ing. **Ion Șt. Basgan**, precum și contribuția ei la dezvoltarea științei românești.

În felul acesta, **Ion Șt. Basgan**, cu invențiile sale de mare importanță prin efectele economice ale aplicării lor în practică: forajul cu prăjini grele proporționale și forajul sonic, se înscrie în panoplia marilor inventatori români. Astfel, știința și tehnica românească contribuie, datorită inginerului **Ion Șt. Basgan**, cu una dintre cele mai valoroase invenții la patrimoniul tehnico-științific universal.

Prin tot ceea ce a creat, **Ion Șt. Basgan** a fost și va rămâne un inventator de geniu al poporului român, un “nemuritor” ale cărui creații aparțin deja întregii umanități. În plus, dimensiunea sa profesională poate fi completată cu aceea a unui fin observator al vieții politice, cu toate că nu a preferat niciodată să intre în profunzimea acestui joc, chiar dacă solicitările mai marilor zilei nu a lipsit. Existența sa a fost predestinată în mod deosebit pentru creativitatea tehnico-științifică și mai puțin pentru incertitudinea politicii, cu toate că a avut contribuții remarcabile, demonstrând iubirea față de țară și față de interesele naționale.

În 1967, Basgan a brevetat în Franța, SUA, Portugalia și Emiratele Arabe Unite invenția „Sistem de foraj rotativ și percutant cu frecvențe sonice, limitarea efectului presiunii arhimedice, precum și instalația și aparatura respectivă”, prin care era depășită bariera critică de 8000 m adâncime.

De-a lungul vieții, Ion Basgan a publicat peste 60 de lucrări, constituite din articole, teme dezbătute în conferințe și tratate despre tehnica forajului.

Ion Șt. Basgan

Cum a înflorit zarzărul ?

Desen : Gurguiatu Ioana

Oare cum a înflorit zarzărul așa, peste noapte? Cine o fi făcut o asemenea năzdrăvănie? Coroana lui negricioasă s-a umplut deodată de flori albe și mărunte, acoperite acum de adieri răcoroase.

Probabil, o zână minunată din povești cu părul de argint și cu ochii azurii, le-a făcut să apară dintr-o singură mișcare delicată din bagheta ei magică. Sau poate niște stoluri de fluturași albi, fermecați, s-au așezat pe ramurile mlădioase, prefăcându-se pe loc în floricele parfumate și firave.

Poate un elf năzdrăvan a presărat noaptea o pulbere magică ce a luat forma unor corole imaculate. Sau poate aceste flori sunt niște îngerași delicați. Probabil sunt niște fulgi de nea albi ca laptele, ce au rămas agățați de rămurele dese...

Totuși, eu cred că nici vreo zână, vreun fluturaș, elf sau îngeraș a făcut asta. Singura ce poate face o asemenea minune este Crăiasa Primăvara. Ea îmbie soarele să

împrăștie căldură, florile să se desfacă, gâzele să iasă la lumină, și tot ea a venit azi-noapte în curte ca să înflorească zarzărul, prietenul copilăriei mele.

Text : Mara Ștefania Carmen Agrigoroaiei, clasa a V-a C

Desen : Niculescu Maria

Desen : Pogorevici Ioana

Lumea adâncurilor

Corăbiile erau nenumărate. Parcă întregau frumusețea peisajului, dar, în același timp, stricau simplitatea lui. Marea părea nemărginită. Cu cât înaintai pe nisipul auriu, cu atât ea părea din ce în ce mai nesfârșită...de parcă nu se termina nicăieri. Pirații se plimbau de-a lungul corăbiilor, cu paltoane negre, cizme de un verde închis, de piele de șarpe, cămăși de cașmir și plete lungi. Aveau gândul de a fura albastrul mării.

Zile în șir pluteau deasupra apelor noastre, de parcă nu ar putea să le dea de capăt. Probabil marea era imensă, poate ei nu erau doriți pe aceste meleaguri sau marea este un mister ce nu putea fi dezlegat. Deși ploua, tuna și fulgera, pirații nu se lăsau învinși. Doreau frumosul albastru al mării cu orice preț. Jack și William erau cei doi căpitani ai piraților. Harta oceanelor nu era de ajuns, aceștia încercând să înțeleagă și să descopere misterele mării. Oare vor reuși?

-Jack, mâine dimineață ne vom scufunda și vom vedea ce vom găsi. Conform calculelor mele, dacă vom ajunge până la fundul apelor, vom găsi tot ce avem nevoie!

-William, dar ploaia? Plouă neîncetat de trei zile, crezi că se va opri?

-Jack, trebuie să ducem această misiune până la capăt, cât mai repede!

Pirații au pornit în căutarea albastrului mării. S-au scufundat, cu greu, până la fundul apelor. S-au uitat peste tot, dar...nimic. Doar o mulțime de alge, de pești de diferite culori, și mărimi, unii părând atât de rari...

Timp de câteva luni, pirații au căutat, sperând să găsească frumoasa culoare ascunsă în adâncuri. Aceștia simțeau deja că misiunea le dădea bătăi de cap și voiau să se relaxeze. Au mers din nou în ocean și au descoperit o peșteră ascunsă printre alge. Ce să vezi? Milioane de specii de pești, delfini, rechini prietenoși, perle superbe...totul era uimitor, nemaivăzut! Pirații au rămas uimiți de frumusețile ascunse ale mării. Cine se aștepta ca într-o peșteră să apară un univers nou? Cu toții au găsit acolo albastrul mării...dar parcă nu îi lasă inima să îl ia, parcă îi dorea sufletul să distrugă sălașul milioaneilor de viețuitoare din adâncuri.

Simțind o legătură specială cu apa azurie, pirații au renunțat la ideea de a tulbura frumusețea acesteia, înțelegând că este o minune a naturii și că nu au drepturi asupra ei.

Text : Voiculescu Alina Virginia, clasa a VIII-a C
Desen : Rali Ioana, I C

Andrei și monstrul

Era o zi călduroasă de vară. Vacanța abia începuse.

În acea zi, Andrei, un băiețel obișnuit, termină de mâncat o înghețată cu ciocolată (care era preferata lui), iar ambalajul din folie de aluminiu îl aruncă, nepăsător, pe jos.

În ziua următoare, la fel de călduroasă, termină de băut o sticlă de apă minerală, apoi lovi cu piciorul ambalajul din plastic, trimițându-l în iarbă. O mamă cu un copilăș în cărucior îl văzu și vru să-i atragă atenția, dar Andrei era deja departe.

A treia zi, după ce jucă un meci de fotbal cu prietenii de la scara vecină, cumpără o pungă cu chipsuri pe care o goli imediat. Desigur, nu e o surpriză că, și de această dată, punga ateriză pe jos.

Venind din urmă, o fetiță ridică punga și o aruncă la gunoi.

Andrei o privi ironic și gândi:

Ce fraieră!

Seara sosi aducând puțină răcoare și un vânt ce adia prietenos. Mergând pe strada pustie, Andrei simți brusc că cineva îl urmărește. Întoarse temător capul și, în conul de lumină al unui felinar, văzu o arătare care îl împietri de frică.

Era un monstru uriaș făcut din mii de sticle de plastic acoperite cu folie de aluminiu. Capul turtit era făcut din hârtie, iar printre colții din cioburi de sticlă curgeau dăre lipicioase de suc. Ochii erau făcuți din ambalaje de înghețată, iar lui i se păru că recunoaște sortimentul lui preferat.

Băiatul se pregăti să o ia la sănătoasa, dar vocea monstrului îl ținu pe loc.

– Nu fugi, Andrei! Nu îți vreau răul. Doar datorită ție sunt atât de puternic. Stăpânesc apele, aerul e în puterea mea și, cu ajutorul tău, voi ocupa tot pământul. Vrei să mă ajuți, Andrei? Andrei?

– Andrei, trezește-te!

Hotărât lucru, vocea monstrului semăna cu a mamei, iar mâna ce alina fruntea copilului era sigur a mamei.

– Micuțule, a fost doar un vis!

Din acea zi, Andrei nu l-a mai ajutat niciodată pe Monstrul Deșeurilor.

Text : Grigoriu Mihnea, clasa a IV-a A
Desen : Curta Alis Desiree, clasa a IV-a B

Fabrica de ciocolată

Charlie, mare amator de ciocolată,
A intrat în fabrica minunată...
Domnul Wonka-i cu senzații tari,
Iar bunicii-s slabi ca niște țânțari.

Augustus Haplea s-a blocat în țeava de
ciocolată,
Mama lui era tare îngrijorată...
Violette Beau Regarde este-acum o afină,
Veruca Salt stă în gunoi nebună!

Micky Teve s-a micșorat,
Pentru că s-a teleportat...
Charlie, sărac și bine educat
A primit fabrica lui Wonka pe dat.

Totul e uimitor

Tom Gates e un copil isteț,
Marcus e cam nătăfleț...
Cu Doamna „Mustață” profesoară,
Matematica-i ușoară!

Ochelarii Deliei au întrebuințări diferite:
De la scărpinat, la suport pentru șosete neae
Ana-i mereu campioană la un joc,
În timp ce Ursu nu are noroc!

Orășelul Dino este fantastic
Cu dinozaurii din plastic...
Cartea asta are mult umor,
Pentru că “Totul e uimitor”!

Text : Giurgea Teodor, clasa a II-a B

Eroii

Ce tare-mi place să citesc!
Si când citesc mă pierd în vis...
Eroii nu mă dezamăgesc
In gând o lume mi-au deschis!

Visez la ei noapte și zi...
Pe buni și calzi eu îi iubesc
În mâini cu ei deunăzi
Ce altceva-mi doresc ?

Gânduri pentru primăvară

Primăvară, primăvară,
Ai venit la mine iară...
Cu flori albe, frunze verzi,
Ai venit să mă mai vezi.

Vreau să știi c-am așteptat
Ca să vii de-acum un an
Și acum te-ntâmpin iară
C-o mică poezioară.

Primăvară, primăvară,
Eu ți-o dau din inimioară...
Pentru că te-am așteptat
Cu un gând frumos, curat.

Text : Borșu Venera-Ștefania, Clasa a VI-a B
Desen : preș. Filip Daria

Pădurea necunoscută

Niciodată nu am crezut că mă voi bucura atât de mult de faptul că a venit vara. Mereu când calendarul indica ziua de întâi iunie, mă întristam. Știam că mai sunt doar câteva săptămâni până la despărțirea de colegi, de profesori, chiar și de carte.

Acum, nu mă mai întristez, deoarece știu că mă voi putea întâlni cu

prietenii mei și vara, și, de asemenea, nu mă oprește nimeni să citesc pe timpul vacanței. Din contră, acum am mai mult timp liber să fac mai multe activități dragi mie, cum ar fi plimbatul prin crâng împreună cu familia, ceea ce s-a întâmplat și sâmbăta trecută.

Eram în dumbrava de la marginea orașului nostru. Plimbându-mă, un loc mai luminos, aflat după un trunchi de salcâm m-a atras. Dincolo de acesta, am descoperit un loc de o frumusețe rară. Era o pădurice magică. Arborii săi aveau în loc de frunze petale de aur și de argint. Iarba era de smarald. Animalele, chiar și florile și copacii se mișcau de colo-colo, făcând un fâșâit discret. Deodată, zgomotul a încetat, deoarece un copac foarte bătrân și-a făcut apariția.

Din greșeală, vrând să mă apropiu, am călcat pe o creangă, toată atenția pădurii îndreptându-se asupra mea. După o discuție cu acel arbore secular, am aflat că el conduce grupul de copaci-gardieni ce se ocupă cu oprirea distrugerii „pădurilor secrete”. Se pare că în timpurile străvechi, astfel de păduri le întâlneai în orice crâng dacă mergeai mai adânc, dar lăcomia omului le-a mistuit. Apoi am fost rugată să nu dezvălui nimănui informații despre acest colț de rai.

De atunci, acesta este locul meu special de relaxare, spațiul perfect pentru reverie, chiar și pentru lectură.

Text : Maria Cristea, clasa a V-a C

Desen : preș. Pușcașu Maria Elena

Primăvara

În sfârșit a sosit și la noi Zâna Primăvară! Soarele cu razele sale puternice topește zăpada, ghiociei ies de sub plapuma de zăpadă, păsările se întorc voioase din țările calde, pomii înfloresc, iar copii sunt bucuroși fiindcă a sosit primul anotimp calduros. Ei pot ieși în parc să alerge, să joace diverse jocuri, să planteze flori și să aibă grijă de iepurași, mielușei, cățeluși și pisicuțe. Rândunelele, turturelele și vrăbiuțele își caută un loc bun pentru a-și face cuibul.

Primăvara pentru mine este prețioasă ca un diamant!!

Text : Bianca Harabagiu , clasa a II-a B

Desen : preș. Necula Darius

Desen : Voinea Andrei, clasa a VII-a A

Primăvara

A sosit frumoasa primăvară! Soarele topește zăpada și aduce la viață ghiociei.

Oaspeții primăverii sunt păsările care se întorc din țările calde. Pomii au înflorit. Pe copacul înflorit cântă păsările vesele. Copiii se bucură pentru că se pot juca în aer liber și pentru că au sosit păsările, prietenele lor de asta toamnă. Ei aleargă bucuroși și îngrijesc animalele.

Text : Dumitrașcu Elena, clasa a II-a B

***Ce frumoasă
este primăvara!***

Desen : Niculescu Maria

Bunicii nu au vârstă

Cu siguranță că toți copiii își iubesc nespus de mult bunicii. Cu chipurile lor blânde și limpezi ca apa izvorului, ei sunt ca a doua pereche de părinți.

O bunică este puțin dintr-un părinte, puțin dintr-un profesor și puțin din cel mai bun prieten. Este cea care te înțelege cel mai bine, cea care îți spune povești înainte de culcare. Un bunic este un om cu părul de argint și cu inima de aur, de o înțelepciune rară. Este cel care te face să râzi, cel cu care te plimbi prin livadă în timp ce îți povestește despre fiecare pom, despre fiecare floare din strat.

Când merg la bunicii mei, la țară, mă simt mai bine ca oricând. Acolo am libertate, acolo mă relaxez cel mai bine. La prânz gătesc cu bunica, apoi ies la joacă alături de prietenii, seara ud grădina, apoi merg cu bunicul la o plimbare prin lanul de porumb, sub clar de luna. Mi-ar plăcea să-mi pot petrece așa fiecare zi din viață.

Atunci când te mai ceartă părinții, singurii care îți iau apărarea sunt bunicii. Ei sunt mai iertători, mai calmi. Sunt înțelepții familiei, pe care îi voi iubi mereu.

Desen : Niculescu Maria

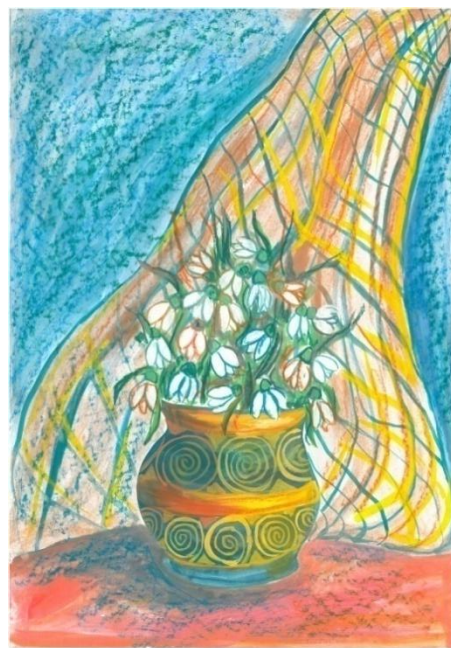
Text : Mara Ștefania Carmen Agrigoroaiei ,
clasa a V-a A

Primăvara

La răsăritul soarelui, când îngerii coboară să picteze pânza boltei, deasupra munților, apare o frumoasă prințesă, numită Primăvara. Are pantofii de cleștar și rochia de un verde-crud, are părul de culoarea pământului abia arat, iar în ochii ei se joacă razele vesele ale soarelui auriu.

Își scoate mătura magică și curăță toată zăpada albă ca laptele, iar în locul ei presară mii de ghiocci drăgălași. Primăvara nu se oprește aici. Suflă peste copacii goi și le pune flori de dantelă pe care se așează fluturii multicolori și gingași. Dintr-odată câmpiile fug să-și aducă iarbă proaspătă și frumos mirositoare. Când seara se lasă, Primăvara pleacă la culcare, dar promite să se întoarcă a doua zi să-și termine treaba. Uimit de minunata transformare, oricine întreabă:

„Primăvară, din ce rai
Vii cu mândrul tău alai?”

Text : Stefania Păltinuş, clasa a IV-a B

Tradițiile redobândite

Viața fiecărui copil este influențată de oamenii pe care îi întâlnește și de mediul în care trăiește.

Într-o zi, am avut ocazia de a întâlni un om extraordinar pe care îl chema Andrei, dar prietenii îi spuneau " etnograful ". Flacăra din inima acestuia se aprindea de fiecare dată când descoperea o tradiție strămoșească, de mult uitată.

La muzeul lui sunt expuse îi cusute de mână, ouă încondeiate, oale din lut, mobilier vechi și

diferite obiecte care ușurau treburile casnice.

Privind aceste lucruri minunate, parca îmi vedeam strămoșii, iar iile, prin simplitatea și culorile acestora, îmi transmiteau sentimente de admirație, de încântare, stări pe care bluzele noastre de astăzi nu le pot exprima.

Etnograful mi-a spus povestea lui de suflet referitoare la încondeierea ouălor în trecut. acestea erau vopsite în culori vegetale obținute astfel : culoarea roșie din coaja de măr dulce, albastrul din flori de viorele, galben din coji de ceapă, verdele din frunze de nuc, iar negru din coaja verde a nucilor. Încondeierea se realiza prin trasarea pe ou a unor desene, cu ajutorul cerii de albine topite și cu un bețișor de lemn ce are fixată la unul dintre capete o pălărie minusculă de alamă, prin care este trecut un fir de păr de porc.

Atunci am realizat ca această manopera nu poate fi realizată decât de un om care are îndemânare, răbdare și sensibilitate, dar nu înțeleg de ce oamenii de astăzi nu înlocuiesc vopselele chimice cu cele naturale, păstrând astfel măcar o părticică din tradiție.

Întâlnirea cu etnograful m-a determinat să văd într-o lumină nouă tradițiile românești și mi-a întărit dorința de a cunoaște oameni care să-mi influențeze viața, să mă ajute să-mi largesc orizontul cultural.

Text : Ioana Constantinescu, clasa a V-a C

Desen : Trifan Alexia , clasa a III-a A

Primăvara

În sfârșit a sosit anotimpul pe care îl așteptam de mult. Soarele galben auriu topește plapuma de zăpadă să poată ieși clopoțelii ghiocelor.

Păsările călătoare vin din țările calde. Petalele de flori roz și alb găsesc pomii. Păsările își fac cuiburi sub streșină și în copacii înfloriți.

Copiii sunt foarte bucuroși că a venit primăvara. Ei plantează lalele, aleargă prin grădini și îngrijesc animalele iubite.

Primăvara este un diamant al naturii .

Text : Sava Anamaria Alexandra, clasa a II-a

E PRIMĂVARĂ, IARĂȘI PRIMĂVARĂ!

Când doamna învățătoare ne-a propus ca temă o compunere despre primăvară, m-am bucurat! Ce poate fi mai frumos decât să descrii frumusețea inegalabilă a primăverii.

Bucuria nu a ținut însă mult. Cum ai putea, chiar dacă simți, să vorbești, să exprimi în cuvinte multitudinea de sentimente îmbrăcate în culori, pe care primăvara ți le înfățișează în fiecare an?

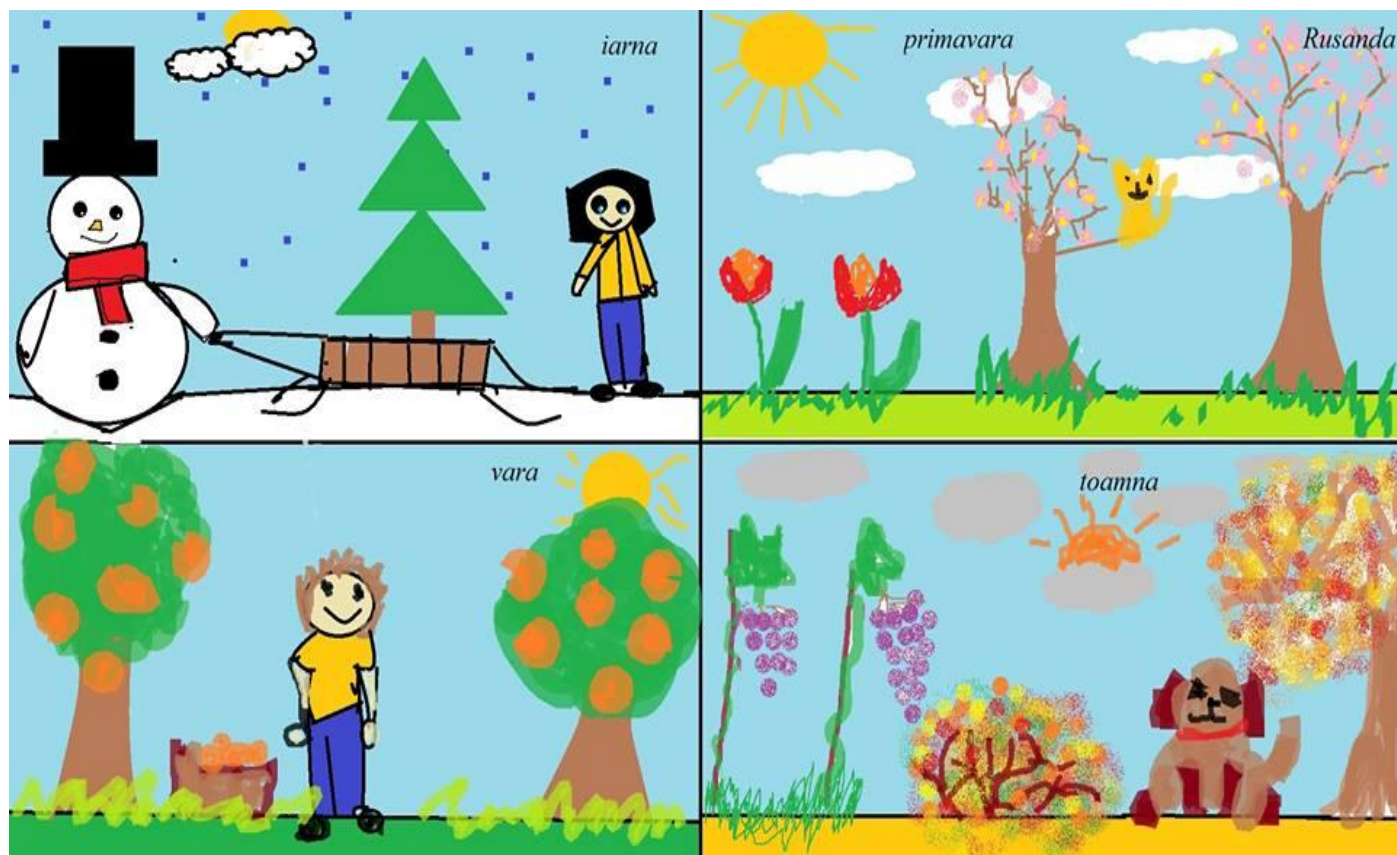
Cum ai putea tu, un copil, să egalezi poeți, muzicieni și pictori care au exprimat în versuri, apoi au transpus pe note muzicale primăvara în toată splendoarea sa?

Tot ce-mi vine în minte acum sunt versurile de o deosebită sensibilitate ale lui Virgil Cărianopol, în interpretarea emoționantă a lui Tudor Gheorghe:

”E primăvară, iarăși primăvară
Pe fiecare margini de fâgaș,
Își scot strămoșii degetele-afară
De ghiocei, de crini, de toporaș.”

Ascultând aceste versuri, nu-i așa că-ți vine să strigi de fericire, să te bucuri de feeria primăverii, de alaiul care o însoțește an de an parcă mai numeros și mai colorat? Sigur că da, dar atunci ție ce cuvinte îți mai rămân pentru a descrie primăvara?

Dacă nu v-am convins, atunci haideți să recitim versurile scrise de Topârceanu – ”Rapsodii de primăvară”:

Desen : Rusanda Gusanu, Clasa I C

”Sus, prin crângul adormit,
A trecut în taină mare,
De cu noapte, risipind
Șiruri de mărgăritare
Din panere de argint,
Stol bălai
De îngerăș
Cu alai
De toporași.
Primavara, cui le dai?
Primavara, cui le lași?”

Sunt frumoase, sunt pline de semnificații, de simboluri inconfundabile ale primăverii.

E atât de frumoasă primăvara, încât îți taie respirația, iar sufletul ți se umple de iubire, iubire față de oameni, de păsări, de flori, iubire sădită în sufletele noastre, tot de ștregărița de primăvară.

Nu mă pot abține să nu vă aduc în imagini primăvara surprinsă de Luchian, Grigorescu în pânzele lor, pictate cu mare grijă, în culorile vii și atent alese.

Și dacă tot nu v-am convins cât de frumoasă și totuși misterioasă este primăvara, mergeți în parc, așezați-vă pe o bancă! Lăsați razele soarelui, încă timide, să vă încălzească, iar în fața ochilor veți avea picturile pe care le-am amintit, iar versurile, transpuse pe note muzicale, vă vor încânta auzul!

Priviți fericirea din ochii copiilor care aleargă printre florile proaspete și înmiresmate de pe alei !

Priviți bunicuțele atente la copii, mândre, cu mărțișoare prinse în piept, de nepoții iubitori, ca simbol al primăverii și iubirii dintre ei.

De toate acestea, de tot ce vezi și simți în jurul tău e responsabilă doar primăvara. Ea este muza artiștilor, fie ei pictori, muzicieni sau poeți.

Da, ea este primăvara simbol al iubirii, al renașterii, frumoasă ca o zână, diafană în rochie înflorată și parfumată, ce îmbracă natura în sărbătoare și încălzește sufletele oamenilor.

Nu este nimic mai frumos și prețios decât anotimpul de primăvară. Ea aduce aduce flori în câmpie, vânturi line, calde ploi și veselie, cele dintâi rândunele, venite de departe, fericite de revedere.

Ea trezește natura la viață, ea gonește norii negri, lăsând loc soarelui auriu pe cerul senin.

Lăsați primăvara să vă pătrundă în case și în gânduri, să vă încălzească așa cum razele soarelui dezmiardă mugurașii și veți avea sufletul plin de gânduri bune și iubire față de tot ce vă înconjoară !

Nu știu dacă v-a plăcut compunerea mea, dar sper că am reușit să pătrund în inimile voastre, să vă încălzesc sufletele, să vă trezesc aceleași sentimente pe care eu le trăiesc cu bucurie, an de an, cândiarăși vine primăvara!

Desen : Petraru Anastasia, clasa a III-a C

**Desen : Dima Petru Teodor,
clasa a III-a A**

Text : Darius Răzvan Totolici, clasa a IV-a B

LILIACUL

Într-o primăvară oarecare, într-un colț de grădină, un tânăr liliac fremăta din toate frunzele. Sufletele acelei guri de rai se strânseseră pe lângă el încercând să-l liniștească, să-l ajute și să-i ofere puțină alinare .

- Ce are, soro, ce-a pățit ?

- Sigur e bolnav, e răcit la rădăcină, spuse înțelept o zambilă din apropiere. Așa spuneau bunicii mei, că de te apucă tremuratul sigur ești răcit la rădăcină...sau poate la frunze, nu mai știu exact, dar sigur e răcit pe undeva .

- Nu-i răcit pe nicăieri, a făcut insolație, se băgă în vorbă o narcisă cam palidă . Așa am pățit și eu vara trecută. Soarele dogorea atât de tare încât am început să tremur, am leșinat și m-am mai trezit în primăvara următoare.

- Măi, copii, ascultați aici la mine, interveni un măr bătrân , dar plin de flori, nu-i răcit și nici insolație n-a făcut. Are lipsă de vitamine. El e tânăr, e în formare, are nevoie de lumina, căldură și multe vitamine .

- Moș Măr, dar uituc mai ești ! se pițigăi o floare albă de zarzăr. Păi nu ne-a pus grădinarul zilele trecute îngrășământ?

- Și totuși, ce are ? Bietul de el, e atât de fraged și suferă atât de mult ... ,zise cu ochii în lacrimi un fir de toporaș .

Toți au ridicat din crengi, din frunze și din flori, neputincioși. Se duceau pe lângă el, îl atingeau, îl observau, oftau, dar nu găsea niciunul răspunsul la întrebare .

- Știu ! Trebuie să chemăm doctorul .

- Da, da să vină doctorul, strigară toți într-un glas .

Nu trecu mult timp și doctorul Ciocănitoare sosi. Consultă liliacul pe toate părțile, de sus în jos, de-a lungul și de-a latul, dar nu găsi nimic .

- Dragii mei, junele liliac e perfect sănatos . Altele trebuie să fie cauzele freamătului lui.

-Știam eu că nu-i bolnav prietenul meu, zise plin de patos un greieraș . Poate e îndrăgostit !

- Fugi de aici cu prostiile tale ! Noi nu ne îndrăgostim, spuse cam răstit un colț de iarbă proaspăt ieșit .

- Ba da ! Sunt sigur că e îndrăgostit de tufa de liliac alb din grădina vecinilor. L-am văzut eu, acum câteva zile cum se uita cu jind și suspina de fiecare dată când o privea .

- Dar pleacă odata de aici, tăciune nesuferit ! Spui numai prostii.

- Eu nu plec nicăieri. N-ai decât să-l întrebi dacă nu mă crezi .

- Dar chiar așa, pe el l-a întrebat cineva ce-l doare? se băgă în seamă o rândunică cam ciufulită .

De abia atunci, uitându-se mirați unul la celălalt, și-au dat seama, că de fapt, pe liliac nu-l întrebaseră nimeni nimic .

- Domnule Liliac, vă rog să mă scuzați, întrebă aproape șoptit o buburuză, ce vă doare ? Chiar sunteți îndrăgostit?

LITERATURĂ

- Mulțumesc de întrebare, răspunse timid liliacul. Nu, nu sunt îndrăgostit, poate doar puțin invidios pe tufa aceea albă de liliac . E atât de frumoasă, de mândră, de suavă ! Fiecare floare, mică, gingașă ce se deschide, mă amețește cu mirosul ei delicat.

- Ha ! V-am spus eu că nu-i îndrăgostit, întrerupse discursul colțul de iarbă. E îmbătat de mireasma din vecini, de aceea tremură din toate crenguțele! Hmmm, și noi care-l credeam bolnav !

- Nu, nici vorbă! Nu din cauza aceasta îmi freamătă mie frunzele .

- Să nu-mi spui că te roade invidia atât de tare, se răsti la el o lealea pestriță .

- Nu , nu !

- Dar spune odată ce-ai pățit, nu ne mai fierbe atâta ! zise o vrăbiuță înfoiată.

Nici nu termină bine vrăbiuța întrebarea că în grădină se porni un vacarm de nedescris .

Toate sufletele din crâmpeiul acela de rai îl asaltau pe liliac cu tot felul de întrebări :

- Rădăcinile îți tremură mai tare sau mai încet ca frunzele?

- De ce nu vorbești mai răspicat?

- Greierele chiar este prietenul tău?

- Crenguța aceea din vârf este cam strâmbă sau mi se pare mie ?

Și alte zeci și zeci de întrebări îl bombardau pe sărmanul liliac care privea neputincios, încercând din răputeri să le țină piept .

Văzând toate acestea, vântul de primăvară, suflă ușor peste sufletele înfierbântate, calmându-le și certându-le :

- Cațelor, ce-ați sărit așa pe biata tufa de liliac ? Nu vedeți ce emoții are ? Chiar nu vă dați seama ce se întâmplă aici?

Dregându-și puțin glasul , vântul se uită apoi cu drag la liliac și-i zise :

- Stai, pușor, că te ajută nenea și pe tine cât ai clipi !

Toată grădina amuțise. Toți ochii erau îndreptați spre musafirul nepoftit . În mintea tuturor era o singură întrebare: “Cum poate oare să-l ajute vântul ?”

Acesta rupse o rază din prea multele raze ale soarelui și o suflă încet-încet spre liliacul care prinse a-și desface una câte una niște flori mici liliachii care emanau tinerețe, prospețime, viață și-un parfum divin .

Câteva albine care erau în vizită la liliacul cel alb au venit în grabă să-l ureze :

- Bine ai venit în lumea plină de culoare și parfum a florilor. Suntem onorate să te putem vizita și pe tine de acum încolo, în fiecare primăvară .

Spunând acestea, albinele i-au sărutat fiecare floare în parte și apoi au plecat luând cu ele o taină dulce și neîmpărtășită .

Abia atunci suflarea din grădină a înțeles că bietul liliac tremura din toate frunzele în așteptarea primei flori liliachii din viața lui.

Text : Marius Ionuț Butucianu, clasa a IV-a B

Desen : preșc. Stoicescu Alexandra

Detectivii

Era 1 Martie, iar din pufoasa pătură de omăt un firisor verde, subțirel se arată.

- Bună dimineața, soare! Bună dimineața, nori pufoși! Bine ai venit, Primăvară, începu micul ghiocel să strige, deși părea că toți prietenii săi dormeau.

S-a apucat, ușor-ușor, să caute Primăvara prin zăpadă, dar ea nu era nicăieri. S-a dus la prietenul său cel mai bun, cu speranța că va reuși să îl trezească.

- Haide, Petală-de-Nea, avem o problemă!

- Clopoțel, ce s-a întâmplat, e deja 1 Martie?

Ghiocelul i-a povestit prietenului său tot ce îl neliniștește.

-Dar... Primăvara nu întârzie niciodată, nu înțeleg! Stai, te gândești la ce mă gândesc și eu?

- Nu cred, răspunde Clopoțel, eu mă gândesc la cât de foame îmi e, știi acum cât timp am mâncat ultima oară?

-Mâncăm pe urmă, după ce rezolvăm acest mister. Acum trebuie să ne gândim cine a fost ultimul ghiocel care s-a culcat.

- Păi, îmi amintesc că era sora mea, Clopoțica. Deci acum mergem la ea?

- Bineînțeles! spuse Petală-de-Nea.

Cei doi au ajuns și, din fericire, Clopoțica era trează.

- Ce faceți aici? A venit Primăvara?

- Tocmai asta e problema, nu a ajuns și ...da, e 1 Martie.

- Eu nu am mai văzut-o de mult. Am urmat-o până la Poarta Anotimpurilor, apoi am venit aici, mărturisește Clopoțica.

Cei doi pleacă supărați ca să mănânce. Dar, când au intrat în restaurant, ei s-au întâlnit cu ... PRIMĂVARA care sorbea adânc dintr-un ceai fierbinte.

- Clopoțel, Petală-de-Nea, ce faceți? întreabă Primăvara care își termina ceaiul.

- Păi ... Te căutam pe tine, de ce ai întârziat?

- Nu am întârziat, sunt aici de dimineață. Scuzați-mă că nu am trecut întâi pe la voi, dar îmi era foarte foame! Spre bucuria lui Clopoțel, cei trei au luat micul dejun împreună, apoi au invitat toți ghiocelii la o petrecere, în cinstea unui nou anotimp.

Text : Gongu Rebecca, clasa a IV-a B

Desen : Dăscălescu Bogdan , preg. D

Desen : Barbu Matteo , preg. D

Apolodor la școală

Răuță Andreea

... După ce Apolodor, plutind încet, a ajuns într-un orașel frumos și mititel numit Focșani...

- Unde sunt? se întreabă pinguinul.
- Ești în Focșani, la Școala "Ion Basgan".
- La școală?! În ce clasă sunt?
- Ești în clasa a V-a B. Hai, vino cu mine

în bancă să-l așteptăm pe domnul profesor de limba romană .

- Bine...

Trecuseră cinci minute și începuse ora.

- Bună ziua! spuse profesorul.
- Bună ziua!
- Andreea, cine e colegul tău de bancă?

întrebă Vlad.

- E Apolodor, din lecția noastră.
- Chiar?
- Da.
- Ce interesant!
- Liniște, copii!
- Dar de ce? Eu vreau să cant, să dansez,

într-un cuvânt, să mă distrez! Acesta se ridică și începuse să se zbenguiască prin clasă.

- Toată lumea cu mine!

.....

.....

- Apolodor, trezește-te, zise mama lui.
- Ce...Unde sunt?
- Ești acasă.
- Dar...Focșani?
- Poftim?

DOR

Pesemne

Că sunt semne;a
Subtile și ductile,
Cu subînțeleș
Și greu de înțeleș;
Răspicate, metamorfozate,
Șoptite,
Răstite,
În neant aruncate,
Săruturi furate;
Mori de sentimente,
Fără rafinamente;
Iubiri culese,
Virtuți pe-alese;
Dragoste din priviri,
Picnic de amintiri,
Uitate rostiri;
Secrete,
Defecte,
Discrete siluete;
Reîntâlnire,
Mântuire;
Fericire,
Nebunie,
Ce dor mi-a fost de tine!

Text : Todică Maria, Clasa a VIII-a B

Desen : Pițigoi Maria , Clasa I C

Între două lumi

A

treisprezecea
noapte.

Bombardamentele
au distrus mare
parte a oraşului,
dar fără succes.
Totuşi nu au reuşit
să îi extermine pe
toţi ,aşa că au

renunţat în ziua a zecea. Guvernul, armata,
preşedintele, toţi s-au predat în faţa fiinţelor noi

de pe altă planetă. Auzind aceste ştiri devastatoare, am simţit cum lumea se-ndrepta vizibil
spre prăbuşire. Din nou... Ceilalţi oameni din buncăr, 30 la număr, au început să discute cu
ardoare capitularea umană în faţa extratereştrilor, unii mai îngrijoraţi decât alţii. Priveam cu
nedumerire micul radio ce bâzâia după ce transmisiunea s-a încheiat. Puteam încă să mai
simt vibraţiile cutiei de lemn. Mă simţeam distrusă, secată de lacrimi, obosită, dar mai presus
de toate, pustiită. Îmi simţeam sufletul gol, adânc, asemenea unei găuri imense şi negre.

După ce armata a lansat prima bombă împotriva extratereştrilor, tot cartierul meu a
fost înghesuit într-un buncăr minuscul de sub centrul cultural. În timp ce soldaţii ne
împingeau spre intrare, eu îmi căutam cu privirea părinţii, disperată, într-o mare de
necunoscuţi amestecaţi cu vecini. Strigam şi loveam instinctiv cu picioarele fiecare soldat ce
încea să mă ajute să intru în buncăr. Gândurile atât de vii că nu ai nicio şansă în faţa lor m-
au făcut să intru în panică. Preţ de câteva clipe, mintea mea a refuzat absurdul realităţii.
Atrasă în învâlmăşeala gândurilor ciudate, îmi căutam refugiul , dorindu-mi să mă agăţ cu
privirea de un lucru familiar. Nu ştiam ce s-a întâmplat. Un vecin care m-a văzut zbatându-
mă m-a scuturat de două ori şi a încercat să îmi explice situaţia. Mă străduiam din răsputeri
să îmi amintesc numele său.

- Catherine James! Cathy! mă striga el.

El îmi ştie numele. Tot numele. Îi ştie pe ai mei?

- Cathy! Calmează-te! Ei vor să te ajute. Vor să te ducă într-un loc sigur.

Care e numele tău? Care e numele tău? Care e numele tău?

- Catherine, trebuie să ai încredere în ei şi să mergi în buncăr. Poate Maria şi Theodor
sunt şi ei înăuntru.

Părinţii mei. Maria şi Theodor James. Mama. Tata.

Deodată toţi muşchii mi s-au relaxat şi m-am lăsat târâtă spre acea cuşcă. Dintr-o pasăre
a lumii cereşti m-am transformat într-o larvă a războiului dintre două lumi. Un război pe care
simt deja că l-am pierdut. Intrată în noul spaţiu, urmăresc înfrigurată cu privirea dacă
trăsăturile fizice ale celor de-aici îmi spun ceva. Dar părinţii mei nu sunt aici. Este posibil să-i fi
dus în alt buncăr? Însă este, de asemenea, posibil ca ei să fie...

Desen : Gongu Rebeca , clasa a IV-a B

Captivă în noua mea lume, îmi măsoar clipele după o altă dimensiune temporală. Știu ce înseamnă acum o nouă dimineață, o altă persoană va pleca în căutare de ajutoare, de hrană și, mai ales, de apă. Suntem aici de 13 zile. Am rămas 30, eram 42. Toți cei care s-au dus, nu s-au mai întors. Cu excepția unui tânăr de vreo 20 de ani, Bruce, care fusese atlet înainte de invazie. El s-a întors fără un picior. A avut noroc, deoarece buncărul are o trusă de prim ajutor, iar câteva femei au fost capabile să oprească sângerarea. Astăzi e rândul meu. Au ajuns la litera C. Nu le pasă de vârstă sau de sex. Dacă poți merge și apuca tot ce îți cade în mână, trebuie să te duci.

Fără a mă ruga cineva, ies din buncăr și descopăr ruinele Casei culturale. Doar bazele pereților mai sunt în picioare, iar podeaua este presărată cu cioburi și pământ bătătorit. În aer este un nor constant de cenușă ce mă face să îmi înăbuș tusea. Nu vreau să fiu auzită. Stau aplecată tot timpul și îi mulțumesc lui Dumnezeu că sunt mică de statură. Îmi e ușor să mă strecur în spatele pereților dărâmați.

Privesc cerul în căutarea unor avioane militare sau a unor nave extraterestre. Nimic. În lumina dimineții, cerul pare că sângerează. O rază albă de soare îmi rănește ochii obișnuiți cu întunericul colțului meu din buncăr. Această imagine roșie a cartierului meu este catastrofală și îmi amintește de o poză pe care am văzut-o cu mult timp în urmă a planetei Marte. Pe atunci eram curioasă, mă interesa tot ce era legat de spațiu și de alte civilizații, dar acum îmi doresc doar ca ei să ne lase în pace. Să ne lase în mizeria noastră. Să ne părăsească în praful ce a fost odată o capitală. Să ne putem vindeca rănilor și să fim capabili să ne plângem pierderile fără frică. Nimeni nu ar trebui să se teamă că suspinele i-ar putea aduce moartea.

Deodată, sunt scoasă din firul gândurilor de sunetul slab al unor pași. Îmi dau seama imediat că este un grup de extratereștri ce probabil caută supraviețuitori. Ei au mersul fin, asemenea căderii unei pene. Au un corp subțire, cu pielea rozalie. Nu poartă haine, însă acest lucru nu mă miră. Acea piele e impermeabilă, antiglonț și un scut foarte bun împotriva bombelor. Nu au capetele imense, cum cred majoritatea oamenilor. De fapt, seamănă mult cu oamenii. Așa s-au infiltrat pe planeta noastră. Ne-au păcălit, făcându-ne să credem că ei sunt de-ai noștri. Singura diferență radicală se află în ochii lor. Ochii sunt negri asemenea unui abis. Atât de adânci încât te manipulează și te slăbesc. Cheia este să nu îi privești în ochi și să încerci să-i lovești la baza gâtului, unde pielea este mai subțire. Nu îi vei omorî, dar vei câștiga timp, încetinindu-le mișcările.

Din nefericire, unul dintre ei se apropie de mine. Încerc să îmi controlez respirația și să mă calmez pentru a-mi aminti planul. Ne trebuie: mâncare, apă, medicamente, ajutor. Magazinul de peste drum este distrus și următorul este la două străzi distanță. Acolo era și o farmacie, dacă nu mă înșel. Dacă aș reuși să trec de primii 5 extratereștri înarmați, poate aș face rost de ceva util pentru ceilalți. Asta dacă magazinul și farmacia sunt încă în picioare și nu au fost devastate deja de altcineva înfometat. Este un plan ce s-ar putea ruina în două secunde. Însă nu mă pot întoarce. Orgoliul nu îmi permite să mă umilesc spunându-le că mi-a fost frică. *Tuturor ne e frică!* ar spune cineva.

Așa că o iau din loc imediat ce toți se uită în direcții diferite. Un mic avantaj. O secundă. Perfect. În zilele noastre o secundă poate face diferența. Alerg cum nu am mai alergat de două săptămâni, de când iadul s-a instalat pe Pământ. Îmi simt tălpile adidașilor arzând pe asfaltul presărat cu ruine, iar genunchii mei au prins din nou viață. Îmi

iau avânt cu mâinile și fac greșeala de a mă uita înapoi. Îi văd pe toți uitându-se la mine oarecum uimiți și pentru un moment încetinesc. Acea mică ezitare îi trezește brusc pe extratereștri, care mă prind folosind un laser albastru. Laserul se încolăcește de mijlocul meu asemenea unui lasou și mă oprește din fuga mea nebună. Am fost nechibzuită, știu asta. Mă zbat din răsuputeri și încerc să ajung la briceagul aflat în buzunarul din spate. Nu reușesc. Suprafața pe care o acoperă laserul este complet paralizată. Îi văd cum se apropie de mine și știu că acesta este sfârșitul. Unul dintre ei îmi pune un deget pe frunte, iar ultimul lucru pe care îl văd este rânjetul său învingător.

Mă trezesc din cauza ploii ce îmi mângâie pielea. Nu este frig, dar totuși simt o adiere ce îmi trimite un fior pe șira spinării. Este întuneric. Așa este când mori? Doar o ploaie continuă ce îți spală rănilor? Sau poate...sunt în viață. Poate vor să mă testeze, să facă experimente pe mine, să se amuze pe seama mea. Deschid ochii larg și observ că mă pot mișca. Camera este întunecată, însă pot observa trăsăturile unei perdele. Sunt într-un duș?! Mă ridic repede în picioare și remarc faptul că pe scaunul din baie este un set de haine noi. Le iau și le verific. Poate e o capcană. Poate au implantat un cip în una dintre cusături. Când sunt sigură că totul este lipsit de orice sistem de urmărire, mă dezbrac de hainele ude și rupte și le iau pe cele noi, moi și curate.

Acum e acum. Pășesc afară din baie și privesc pe furiș în camera de hotel. Nu mi-am putut reprimă un strigăt când cineva mi-a pus o mână pe umăr.

M-am întors speriată, ținând briceagul în mână mea dreaptă ce tremura incontrollabil. Am scăpat mica armă când am făcut contact vizual cu persoana din fața mea. Toți mușchii mi-au înțepenit. Când am procesat totul, am sărit în brațele femeii și am început să plâng. Îi simțeam căldura corporală ce mă învăluia încet și sigur. Brațele ei mi-au acoperit umerii când mi-a răspuns la îmbrățișare. Lacrimile cădeau pe bluza ei din bumbac ce păstra încă mirosul atât de familiar.

- Și nouă ne-a fost dor de tine, scumpo! a spus tata din pragul ușii.

Când în sfârșit m-am desprins de mama, am fugit la el și i-am sărit în brațe. Pentru prima dată tremuram de fericire. Pentru prima dată simțeam căldura unei familii. O căldură pe care nu am știut să o apreciez înainte. Pentru prima dată aveam speranță. Sentimentul acesta euforic m-a făcut să uit pentru un moment de război, de buncăr, de cele două lumi aflate în conflict, de frică, de mine însămi.

Text :Ardeleanu Ana-Maria, clasa a VIII-a B
Desen: -Familia mea-Pogorevici Ioan, clasa I C

Desen : preș. Pușcașu

Sfârșit de toamnă

Este ultima zi de toamnă. Din spatele norilor plumburii, cu ultimele sale puteri, soarele mângâie pământul amorțit. Un vânticel blajin răscolește frunzele ruginii, făcându-le să danseze un vals vienez.

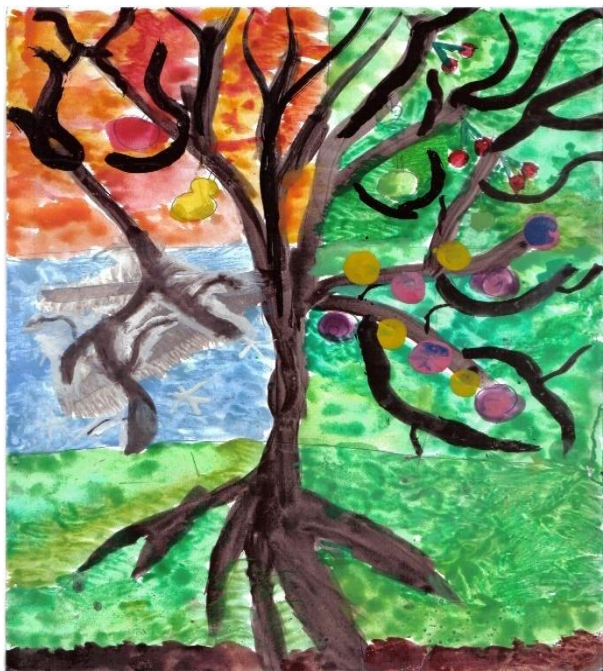
Mă plimbam nostalgică prin parcul pustiu, dar liniștit. Lângă o bancă, două vrăbiuțe cu penele zgribulite se iau la harță pentru firimiturile găsite. De sub stratul gros de frunze uscate, iese o broscuță

pământie ce își caută adăpost. O veveriță sare grăbită de pe o creangă pe alta prin copacii goi udați de lacrimile lui noiembrie.

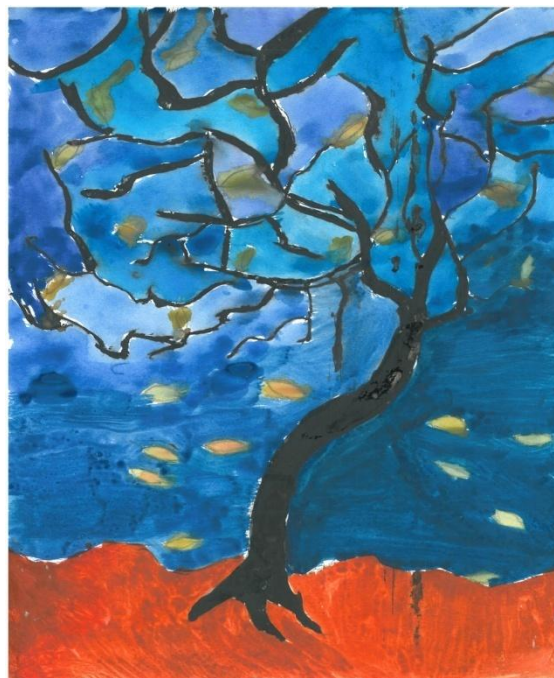
Ultimele crizanteme ce străluceau sub bruma argintie răspândesc miresme de toamnă. Peisajul era fără egal. Deși ofilită, iarba, pictată în nuanțe de maroniu, este martoră a trecerii timpului. Liniștea este străpunsă de strigătul unui cârd de găște sălbatice, amăgite de vremea bună din toamna târzie. De sub mantia ei arămie, natura șoptește grațios cântecul său de despărțire până la primăvara viitoare.

Rămas bun, toamnă dragă!!!

Text : Dima Maria, Clasa a V-a B

Desen : Vanessa Rotaru, clasa I C

Poveste de Crăciun

În ziua de Ajun, un copac mare, cu frunze verzi și țepoase a intrat în casă și s-a așezat în sufragerie. Copilul nu mai împodobise niciodată un brad de Crăciun, așa că pentru el a fost o noutate, un mister și, totuși, o bucurie. Părinții l-au lăsat să împodobească ramurile de jos și chiar dacă a spart câteva globuri, nimeni nu s-a supărat.

Era încă lumină afară și copilul stătea pe covor, mângâind un pisol alb și somnoros, privind fascinat la bradul împodobit.

Și-a aruncat privirile pe geam și a scos un strigăt de bucurie : afară ninge ! Fulgi mari, pufoși, cădeau din cer, bătând aerul cu aripile lor de lapte. Primii fulgi de nea. . .

Jumătate de oră mai târziu, copilul era în parcul de peste drum, jucându-se în zăpadă. Părinții știau că nu poate păți nimic ; dacă se uitau pe geam îl vedeau râzând bucuros. În plus, nu era singur

Pe o bancă, nu departe de locul unde se juca băiețelul, stătea o fată. El o observase demult și o pândea cu coada ochiului. Ședea pur și simplu , privind jocul fulgilor de nea. Deodată, fata s-a ridicat și a început să se plimbe încet pe aleile parcului. Copilul s-a ținut după ea. Nu-i vedea decât spatele acoperit cu un paltonaș alb, scurt, și picioarele încălțate în cizmulite din piele întoarsă , tot albe.

Tot urmând-o atent, copilul s-a împiedicat și a căzut cu nasul în zăpadă. A început să plângă mai mult de ciudă. Necunoscuta s-a apropiat, i-a cules mânușile abandonate în zăpadă și i-a zâmbit.

Surâsul ei a schimbat starea de spirit a copilului. Necunoscuta era frumoasă, avea o piele albă, părul negru, ochii albaștrii ca o floare de nu-mă-uita , buze roșii, obraji îmbujorați de frig și zâmbet blând. Fără să vrea , copilul a zâmbit și el. Era destul de timid, dar acum se simțea și mai sfios ca de obicei.

- De ce plângi? Ti-e frică de zăpadă? l-a întrebat ea. N-ar trebui : zăpada este cel mai curat lucru, vine direct de la Dumnezeu. Haide, nu mai plânge! O să superi fulgii de nea, și o să plece.

Copilul o privea mirat. Șuvițe cârlionțate îi cădeau pe față , iar bobocul de trandafir roșu, prins cochet la gulerul paltonului răspândea un parfum ușor.

- Nu plâng, a spus el încet. Dar aș vrea să merg acasă acum, și totuși n-aș vrea sa plec . . .

- Vrei sa merg cu tine? Poți să te odihnești puțin, apoi putem merge la târgul de Crăciun .

Copilul i-a întins mâna , si-au pornit amândoi spre casă. Spre surprinderea lui, părinții n-au avut nimic împotrivă ca el să se ducă la plimbare cu o străină, ba chiar au fost încântați. El și noua sa prietenă (căci erau prieteni acum) au colindat toate magazinele deschise ; au vizitat toate tarabele cu dulciuri, prăvăliile cu jucării , librăriile, spectacolelor cu marionete, cântăreții ambulanți, corurile de colindători și toate celelalte atracții ale târgului . Au împărțit o parte din dulciurile și jucăriile cumpărate micilor colindători ce păreau că o cunosc pe fată.

LITERATURĂ

În final, au intrat într-o mică prăvălie cu o obiecte artizanale, vechi , făcute de spiriduș le-a oferit câte un fursec cu ciocolată și a întrebat :

- Dar draga mea, de ce trei?

Fata a zâmbit și a spus :

- Pai, unul pentru mine, unul pentru noul meu prieten și unul pentru Pruncul Iisus.
- Oh , micuța mea Rosemary ! a zâmbit vânzătorul. Vechile tale ciudățenii, ritualuri și vise au rămas aceleași ! Unchiul tău ar fi mândru de tine !
- Chiar crezi? a întrebat fata, cu ochii deodată melancolici.
- DA, sigur. Crăciun fericit, Rosemary !

Când au ieșit din prăvălie , copilul a întrebat :

- Rosemary e numele tău, nu_
- Exact.
- E un nume frumos. Unchiul tău a murit?
- Da, la fel și părinții mei. Dar nu fi trist, azi e Ajunul Crăciunului ! Trebuie să fii fericit.

Toată lumea e fericită!

- De ce ? N-am înțeles niciodată ce s-a întâmplat de Crăciun. Poate sunt cam mic să înțeleg, am doar șapte ani și trei luni.

- Niciodată nu ești prea mic sau prea mare ca să poți bucura de Crăciun ! a spus Rosemary. Uite care e povestea : Dumnezeu, care ne-a creat și care ne este Tată . L-a trimis pe Iisus mântuitor , adică Salvator. Iisus S-a născut la data de 25 decembrie, ca un copil oarecare, dar El este Fiul lui Dumnezeu.

- Dar de ce îl sărbătorim toți de Crăciun. Iisus e Fratele tuturor oamenilor : al meu, al tău, al copiilor care cântă colinde ... Dragostea lui Iisus pentru noi ne face frați, ne unește. Dacă ar fi ziua de naștere a unei rude, n-ai sărbători?

- Ba da! a strigat vesel copilul. Cu tort, și cadouri, și de toate!
- Dar și Iisus e Fratele tău, de aceea ar trebui să-L iubesc?
- Numai tu poți decide, dar să știi ca El te iubește foarte mult, la fel cum iubește pe toată lumea.

- Și poate să iubească pe toată lumea?

- Desigur! Dragostea nu e o cantitate strictă de iubire, mereu poți oferi mai multă iubire.

Încearcă , e minunat să iubești toată lumea ! Să iubești Crăciunul, pentru că e cea mai luminoasă sărbătoare ; e strălucirea timidă a lumânării Speranței...

- ... Rosemary, ce e aia lumânarea Speranței ?

Fata a râs, și sunetul cristalin al glasului său a umplut noaptea...

... Când au ajuns acasă, s-au despărțit , iar copilul și-a privit prietena dispărând printre fulgi. Băiețelul și-a agitat îngherașul de sticlă în pom și l-a privit lung.

- Voi iubi mereu Crăciunul, Pufi ! i-a spus el pisicii. Și pe Iisus la fel, și îmi voi iubi toți frații ! **La Mulți Ani, Frate !** a mai șoptit el contemplând ninsoarea.

Desen : Niculescu Maria

Text : Tănase Bianca , clasa a VII-a A

O plimbare cu trenul

Deplasarea călătorilor cu trenul nu mai reprezintă o prioritate.

Autocarul și automobilul i-au luat locul.

Eu însă am trăit această plăcere deosebită. Am mers cu bunicii într-un minicircuit pe ruta Focșani – Mărășești - Târgu - Ocna – Ciucaș – Brașov – Ploiești – Buzău – Focșani.

În prima vacanță de elev, bunicii mi-au oferit acest cadou.

Era în luna august. În gară așteptam apariția trenului. La intrarea în gară părea un balaur care scotea aburi pe nări. Roțile tăcăneau sacadat. Deodată s-a oprit în fața peronului unde așteptam cu un șcârșnet greoi de fiare.

Impiegatul l-a salutat pe șeful trenului cu o paletă colorată în roșu. Ușile grele ale trenului s-au deschis. Călătorii grăbiți, cu bagaje în mână urcau sau coborau treptele înalte.

Ne-am urcat în vagonul cu numărul trecut în bilete. Am găsit compartimentul și locurile indicate.

N-am avut timp nici să ne așezăm pentru că mașinăria grea a și început să se miște cu același sunet greu de fiare. A șuiertat prelung și a ieșit din gară prinzând viteză tot mai mare.

Prin fereastra vagonului treceau prin fața noastră, ca într-un film, câmpii arși de soare, cu lanuri de porumb nesfârșite.

- Ce sunt acele clădiri din care ies acei oameni în uniformă și salută la trecerea trenului?

- Sunt gări mai mici sau halte unde trenul accelerat nu oprește, mi-a răspuns bunicul.

- De ce această clădire mare și veche pe care scrie “Mărășești” nu se aseamănă cu gara modernă din Focșani ?

- Așa arătau cândva toate gările mari din țară. Aveau aceeași arhitectură : pereți din cărămidă smălțuită, ferestre și uși mari încadrate cu cărămidă roșie, peroane lungi susținute de coloane înalte și groase, mi-au spus bunicii.

Ajunși la Târgu Ocna peisajul s-a schimbat. Trenul șerpuia printre dealuri domoale. Din când în când zăream spumegând apa Troțușului.

În locul lanurilor se vedeau păduri brazi înalți, iar pe văile apelor se vedeau grădini cu legume. Casele cu acoperișuri din țiglă roșie erau înconjurată de grădini și livezi îngrijite.

Trecând dincolo de Ciucaș, peisajul s-a schimbat total. Vedeam doar un platou întins, Țara Bârsei, presărat cu câmpuri verzi, albe sau galbene, în funcție de plantele cultivate.

- De ce albul predomină acest platou?

- Sunt culturile de cartof ale acestor locuri. Aceasta este principala ocupație a oamenilor de aici, mi-au spus bunicii.

LITERATURĂ

Găurile erau mai rare. Undeva pe un peron lung erau baxuri mari cu sticle pe care scria „Perla Harghitei”. Pătrunsesem în inima Transilvaniei acolo unde izvoarele de apă minerală au fost captate de oameni. Acum ajung și pe mesele noastre și ne bucurăm.

Platoul întins a rămas în urmă. Trenul șerpuia acum spre un relief mai înalt. Se zăreau clădiri înalte, coșuri de fum.

Zmeul pe care „zburam” trecea peste poduri lungi și înalte. Undeva am văzut mulți frați ai zmeului nostru adăpostiți într-o clădire vastă în formă de semicerc, din care ieșeau linii paralele. Locomotivele, gata de plecare, străluceau în soarele care scăpătase spre apus.

- Ce este acolo, bunicule?
- Acela este triajul, locul unde se retrag uneori locomotivele pentru a fi verificate.

După o ședere de câteva zile la rudele din Brașov, am continuat circuitul cu trenul, în sens invers.

Bunicii și-au vizat legitimațiile de călătorie la un ghișeu din marea gară în formă de cupolă.

Forfota călătorilor dintr-un loc în altul, fuga prin subteran la peroanele trenurilor, te amețeau.

Drumul spre casă am ales să-l facem cu trenul personal care oprește cam în toate stațiile. Astfel că am putut admira îndelung peisajul care se derula în fața ochilor noștri.

Aerul răcoros al munților îl simțeam din plin. Rășina parfumată a brazilor înmprospăta aerul. Respiram adânc pentru a-mi umple plămânii cu mireasma rară.

Serpentinele destul de abrupte mă speriau. Întunecimea munților a dispărut treptat dincolo de Câmpina. Întinderea vastă și aridă contrasta cu verdele închis de până aici. Părea că ne aflăm într-o altă lume.

În apropiere de Ploiești pe un câmp din dreapta stăteau aliniate multe avioane. Deasupra noastră zgomotul avioanelor în zbor se amesteca cu zăngănitul roților trenului ca într-un vacarm.

La Ploiești am schimbat trenul, urcându-ne într-unul care venea dinspre București și mergea spre nordul Moldovei. Peisajul semăna tot mai mult cu acela din părțile noastre.

Satele prăfuite, oamenii care trudeau la munca câmpului și animalele care pășteau sau se odihneau la umbra vreunui copac mi-au amintit de locurile din care plecasem cu câteva zile în urmă.

Spre seară am pășit din nou pe peronul gării moderne din Focșani. Am ajuns acasă obosită, dar cu sufleul plin de încântare. Am plecat din sudul Moldovei, am străbătut o parte din Transilvania și din monotonia câmpiilor din Țara Românească.

Am ajuns în județul Vrancea renumit pentru podgoriile sale aliniate de o parte și de alta a căii ferate. Mulțumită și încântată de darul bunicilor, mă tot gândesc dacă voi mai avea o astfel de ocazie. Mi-aș dori și o plimbare cu acel tren special numit “mocănița” care circula în Transilvania.

Din minivacanța petrecută în tren mi-am îmbogățit mintea și sufletul cu lucruri folositoare. Sper să am inteligența de a ști să le valorific în viața mea de școlar.

Text : Ioana Damian, Clasa a IV-a

Desen : Dima Petru Teodor, clasa a III-a A

À quoi rêvent les jeunes de nos jours?

Moi, je me demande souvent à quoi rêvent les autres jeunes de mon âge?

Je vois les uns concernés par l'apprentissage et quelques autres par le divertissement.

Je pense que les deux peuvent être facilement combinés avec une certaine «compétence» de sorte que la vie d'un jeune soit remplie d'activités intéressantes et utiles pour le présent et pour l'avenir.

Nous vivons dans un monde de l'informatique et plus encore. Les jeunes d'aujourd'hui passent devant l'ordinateur la plupart de leur temps. Moi, je suis aussi parmi les jeunes de cette époque, de l'ordinateur et parfois je veux passer mon temps libre au sein de la nature ou avec un livre à la main.

Après avoir fait mes devoirs pour l'école, j'aime aller sur un terrain où je fais des patins à roulettes et... pourquoi pas je veux bien faire de l'aérobic.

J'aime écouter de la musique, de toutes sortes : pop, hip-hop, rock. J'aime aussi danser, et j'aime bien être accompagnée par de véritables amis.

On peut dire qu'autour de moi, je vois des jeunes concernés, intéressés par des activités scolaires. Je fais partie aussi de cette

catégorie, car les concours scolaires sont une habitude pour moi. J'aime les mathématiques et le roumain, mais également les langues étrangères- le français et l'anglais- et aussi les beaux arts et la musique.

Je lis beaucoup et quand « je serai grande », je souhaite énormément voyager. Premièrement je veux voir mon pays, la Roumanie, avec toute sa beauté et après je veux voir tout ce qu'on peut visiter dans le monde entier.

Text : Tănase Bianca Elena, clasa a VII-a A
Desen : Dinu Ana-Maria , clasa I A

Falling in love with a snowflake...

- Granny, tell me a story! A long, sad story, about love, bravery and....and snow!

- Well, well, my little Celina, what story could I tell you? Let me think...

The old lady moved her fingers through her long, beautiful silver hair.

- Oh, yes! I'll tell you about the friendship between a girl and a snowflake. Everything begun in a silver winter morning, when the ground was white and iced dust was falling gently from the sky...

Two children had been playing in the snow. A raven-haired girl, with big blue eyes and a boy with fair skin, black hair and dark eyes. They were friends since they were five, and, as it was expected, their friendship turned in something deeper, more pure, and more beautiful.

They were happy together, it was like a fairytale. But it wasn't a fairytale..., it was the real life...

- Granny, what happened? What's wrong?

The old lady bit her lip.

- God had called the boy to Him... Everyone thought that it was the end, but their love was stronger than the time, stronger than the sadness, stronger than the death. The boy's soul arrived in Heaven, and for their pure hearts, God let his soul to return to the Earth under another form. The boy saw the angels, who were embroidering snowflakes from light and iced webs, and dived to be a snow butterfly. He returned to Earth like a snowflake, and their love story continued. Time passed, the girl got married, became a mother, then a grandmother... But she never forgot the raven-haired boy, her first love. Every time when Heaven cries with diamond dust, she can see his black eyes in the heart of a snowflake. He never left her alone, he was always by her side. And their love and friendship story doesn't end here: they will be together even after death....'

- Granny? the little girl whispered.

- Yes, sweetheart?

- So, she fell in love with a snowflake?

- Well, yes. You can say that...'

- It's a nice story, Granny, but it's only a story.

- What do you mean?! This really happened! I know, because I was a part of it, I was...

- Don't be silly, Granny, everyone knows that fairies make the snowflakes, not the angels! Oh, I almost forgot! I think this is yours. I found it in the snow yesterday...'

The girl gave Granny an old picture which was showing two black-haired kids, a girl with blue eyes and a big smile, and a handsome boy with dark eyes. They were laughing and playing in the snow. On the back, there was drawn a big snowflake and the words: "Forever together, forever in love."

by Tănase Bianca , Grade VII A

A lovely winter day

I'm sitting in my room and I'm looking out of the windows. According to the calendar hanged over my desk, it's December, the first month of winter when the days are getting shorter and darkness comes sooner.

Large snowflakes keep falling from the sky, filled with fluffy clouds. One by one, they lie on the frozen ground, layer upon layer, similar to a carpet woven with silver thread. Their whiteness is so pure and they sparkle like diamonds under the sunlight. Each snowflake looks like a gentle petal of flower, bleached by frozen temperatures.

The nature is dressed in white and shiny cloths, like a princess who is preparing for a ball. Our princess name is Winter. She seeks admirers, people able to see her in her entire splendor, to admire and treasure her beauty.

The first fans who enjoy her presence are a group of happy children. Their cheeks are red colored due to the low temperatures but they don't seem to feel the cold because they have warm clothes, beanies and gloves. They are running over the new layer of fresh snow, laughing and screaming of joy, throwing snowballs at each other.

I have realized that light gradually decreased, almost imperceptible until dusk came. I almost forgot how time flies. Our princess will shine soon under the moon light and others will admire her.

by Telescu Rareș ,Grade VIII A

MY LOVE IS WINTER

Everybody gets ready for winter! Everything is glisten and glide! Children make snow angels, and wear fluffy sweaters. The weather is cold, but everything is so much fun. The sky is cloudy and outside is foggy, but indoor happy people celebrate the holidays, sit by the fireplace, and toast their toes by the fire.

Snowflakes are kisses from heaven and the cold bite of the winter makes you feel frozen. Some people catch a cold and drink hot tea but other happy families go skiing, build snowmen and spend their spare time with their happy children who wear funny boots.

In the afternoon, you can watch the snow falling, knowing somebody loves you. There are carpets of glistening snowflakes everywhere. That's the season of contemplation! Hearts, as cold as ice, get warm because of the wintery feeling. There are funny voices of the children everywhere. They are playing happily, throwing snowballs everywhere, making snow parties – and all of these make the winter the best time of the year. Glistening stars shine the whole world covered with perfect snowflakes and make it look like a huge polar bear.

Families go together through the cold time, being happy and feeling love in the air That's why I love chasing a snowflake in winter!

by Soare Ioana ,Grade VIII C

Povestea numărului 300...

(dedicată clasei I C, cu ocazia celebrării a 300 de zile de școală)

Un **trei** a mers la pădure,
Să culeagă mure.

Mure nu a găsit

Și s-a rătăcit.

A tot căutat

Și nu a aflat

Cum să se întoarcă

De unde-a plecat.

Timpul a trecut,

Noaptea a venit.

Și de frică, treiul

S-a rostogolit!

Dar spre dimineață,

Bucurie mare!

S-a-ntâlnit cu zero,

Ieșit la plimbare.

Astfel dintr-un trei

Trist și speriat

S-a născut un număr

Mai apreciat.

Treizeci, se pare,

Merge pe cărare.

Bucuros și vesel

Într-o zi cu soare.

Găsește și mure

Dar... drumul spre casă

Îi aduce-n cale

O surpriză frumoasă.

Un alt plimbăreț

Se-alătură lor

Și iată că treiul...

Devine major.

În povestea noastră,

Exact ca în viață,

Numărul 300

Are și-o povață:

Dragii mei școlari,

După atâta școală

Sunteți mult mai mari

Și mai de ispravă!

Text : Rareș Boghean, clasa I C

ILUZIE

Era un vis misterios,

O umbră fără margini,

Dar prea era de tot frumos,

De-a trebuit să piară.

O zdreanță de luciditate

Îmi domină gândirea,

Neființa spaimei

Îmi tulbură lumina.

Infuzie de gheață

Îmi cucerește trupul,

Fără contrast de sentimente,

Doar nebunie, literalmente!

Întuneric blajin,

Oh! Lină mângâiere!

Noi nu întinerim,

Ci ne-mbătăm cu durere.

Când te vei crede soare,

Lipsit de sora lună,

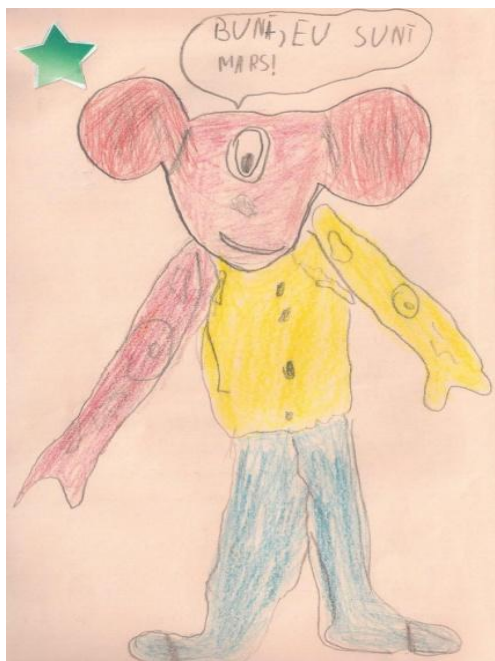
Să te gândești la mine,

Eu, soare, iar tu- lună.

Text : Movileanu Alexandra-Ioana, clasa a VIII-a B

Desen : Lucas Niculitov , clasa I C

O întâlnire neașteptată

Într-o zi frumoasă de vară mergeam la verișoara mea, Teodora. În curte aterizase o navă spațială luminoasă. Eram curioasă și am urcat în ea. Era un extraterestru. S-a prezentat: Mars. Era bâlbâit, ciudat. Capul era roșu, avea doar ochi și urechile erau ca de șoarece. Măinile aveau două degete, brațele erau colorate în roșu și galben. Era drăguț.

Știa limba română și m-a întrebat dacă vreau să merg cu el în spațiu. M-am dus și mi-a arătat planeta lui care se numea AX. Era ca un cilindru. Uauuuu...!!! Era super!

Am văzut multe planete și stele. Pe AX, apele erau violet, solul era galben, munții înalți și animalele mici, ciudate, lipsite de păr. Copacii erau albaștri. Casele erau în formă de piramidă. Era cald. Am petrecut câteva ore la el acasă. Știa multe despre noi, știa că suntem diferiți. Mars mi-

a dat un măr și m-am bucurat că și acolo cresc mere.

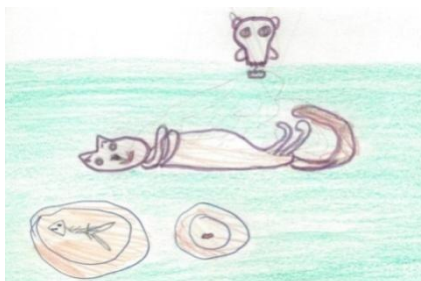
M-a dus înapoi acasă cu viteza luminii. La despărțire mi-a dăruit o piatră albastră, strălucitoare. M-am bucurat de întâlnirea neașteptată cu Mars.

M-a dus repede la Teodora și i-am povestit toată întâmplarea. Ea mi-a spus că a fost un vis frumos. Eu i-am arătat piatra. A fost ceva real!!! La revedere, Mars!

Text și imagine: Ioana Rali, clasa I C

Cei trei prieteni

Motana e un pisoi
Mai leneș ca un broscoi.
Toarce ziua fără rost
Și miroase ca un sconcs.

Au un prieten pe măsură,
Iepurașul cel haios
Care e negru și pufos
Și aleargă fără rost.

Bilă e un cățeluș
Fioros, dar jucăuș.
El mănâncă mai de toate:
Ouă, găini și boabe...

Text și desene: Bianca Maria Smeu, clasa I C

O neclintire salvatoare („Suflet românesc”)

Dan Puric

- Trebuie să te desprinzi de trecut! Comunismul este viitorul! striga la el. Aveam 18 ani. Sistemul făcuse lecția cu mine. Dar tata nu-mi răspundea. Privea parcă departe, prin geamul bucătăriei. Stăteam la parterul unui bloc socialist de zece etaje. Blocurile erau înghesuite unele în altele, cu câte un mic spațiu verde între ele. Apoi am fost învăluit încet, încet, de o tăcere ciudată. Privea liniștită într-o zare numai la el situată. O briză de tristețe părea că străbate. Nicio concesie nu făcea provocării. Privirea lui contemplativă venită din altă lume nu se lăsa intimidată. Nemișcat, stătea față-n față cu trecutul lui. Vorbea în gând, pe trecute, cu un alt timp al țării, cu cel pe care eu nu-l cunoscusem. Prezentul pe care eu îl trăiam era pentru el parazit al memoriei.

Nemișcarea asta de stâncă trecută, lovită de valurile mării, mi-a adus aminte o altă neclintire.

Odată, nu mai știu când, mi-a povestit că în tinerețea lui a fost la o vânătoare. Era o zi ploioasă. Ploua mărunț, mocănește și brusc vremea s-a făcut rea. O ceață groasă s-o tai cu cuțitul l-a înconjurat din toate părțile. Nu se mai vedea nici la doi pași și, brusc, calul, prietenul său de-o viață, n-a mai vrut să meargă. Pentru o clipă tata n-a înțeles, apoi l-a îndemnat, a tras da hățuri dar degeaba. Calul, „prietenul lui”, era de neclintit. Vremea se urâtea din clipă-n clipă și înserarea se făcea simțită. Nu mai era timp de zăbovit. Brusc aerul a fost fulgerat de un nechezat dureros. Tată-l lovise cu crăvașa. Niciodată nu mai făcuse acest gest și niciodată calul nu mai simțise acea lovitură neașteptată și mai ales nedreaptă de la stăpânul său. Dar ceva ca o disperare se instalase în aerul mut.

Frica îl sugruma. Cu ochii măriți, speriați de durere și parcă risipiți văzduhul orb, calul fornăia nervos, scotea un abur gros pe nări și adulmeca panicat un spațiu pe care stăpânul său nu-l știa. Apoi ceața groasă i-a înfășurat ca pe un fuior pe amândoi, cal și călăreț. Nu se mai vedea nimic. Timpul trecea speriat și singur. Tata se hotărî să descalece. Coborî încet jos, ca și cum n-ar fi vrut să se piardă în ceață. Stătu lipit de cal, lua hățurile cu mâna tremurândă și încerca să înainteze. Dar calul stătea înfapt în pământ ca o stâncă. O briză de vânt venită din senin a îndepărtat pentru o clipă ceața. În fața lui, la niciun metru, se căsca prăpastie. Atunci tata a îngenuncheat, apoi s-a ridicat cu greu și, plângând, și-a sărutat pe frunte calul.

Yorimoto Tashi- Puterea calmului. Doctrină japoneză (Doctrină japoneză)

Într-o țară îndepărtată și puțin cunoscută de oameni, se afla un munte cu nenumărate pâraieșe zglobii ca niște panglici zglobii și pline de lumină. Cu toate ca astrul zilei nu împrăștia de loc raze în umbra eternă a muntelui, unele pâraieșe oglindeau scânteieri sclipitoare de soare.

Această ciudățenie atrase atenția a doi drumeți, care se întâlniseră la poalele uriașului munte. Amândoi se minunară la vederea firisoarelor duse și oprite din când în când câte o clipă, pe patul nisipos mângâiat alene de cursul neîncetat al apei. Dornici să lămurească acest mister, își adânciră mâinile în pârâu și constatară că fiecare pumn de nisip conține fărâmituri minuscule de materie strălucitoare.

- Acestea sunt chiar...aur, zise unul.
- Da, aur, afirmă grav celălalt și începu să reflecteze profund.

Însoțitorul său continuă câteva clipe jocul ispititor apoi se ridică scuturându-și mâna udă .

- Evident, zise el, este aur; dar ne poate servi? Se găsește în cantitate atât de minimă, încât abia se distinge. La ce ar folosi aceste firișoare abia perceptibile?

- Va trebui să adunăm un mare număr și să le unim bulgăre, replică cel ce reflectase.

Primul izbucni în râs.

- Mulțumesc, eu nu țin să-mi petrec viața în această retragere. Eu vreau să-mi fac avere mai repede. Am fost asigurat că în aceste dosnicii se afla fiare sălbatice a căror blană este foarte prețuită. Cum sunt un vânător iscusit, toate săgețile mele vor lovi în plin. Eu mă voi îndrepta spre locurile bogate în vânat.

- Știu ce voiți să ziceți, reluă grav celălalt. Însă mai știu că spre acele locuri se aventurează vânătorii imprudenți care nu cunosc bine pericolele. Ținutul despre care vorbiți este absolute deșert; nu are niciun izvor, nicio vegetație. Admițând că va fi posibil să strângeți multe piei de mare valoare, înainte ca foamea și setea să vă fi răpus, vă va fi cu neputință să aduceți prada.

Și eu sunt bun vânător. Și eu am fost ademenit de mirajul unei averi care părea să se ofere sub

formă de blănuri ușor câștigate. Mă găsiți aici fără ele, însă fericit de a fi scăpat de tragică aventură ce mi s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi presimțit și cântărit urmările inevitabile.

- Sunteți fricos, răspunse cu dispreț primul călător.

- Nu, sunt un adept al calmului și știu să reflectez.

- Ei bine, eu sunt curajos, nu stau să mă gândesc prea mult.

- Vă înșelați, sunteți numai un entuziast, un om grăbit.

- Atunci, nu mă însoțiți? Veți regret când, la întoarcere, mă veți vedea încărcat de bogăție.

- O, mi-e tare teamă că nu vă voi mai vedea, fiindcă alergați la moarte sigură.

Desen : Năstasă Raluca, preg. B

reflexia începu a-și asigura mijloacele de existență pe care I le ofereau arborii și plantele din împrejur. Apoi taie ramuri, își facu site din ele și se puse la lucru: zilnic strecura nisipul râului; zilnic mii de firișoare se adăugau miilor de firișoare din ajun.

Când se formă un bulgar a cărui greutate nu reușea puterile sale de transportare, luă drumul întoarcerii.

După trei zile de mers, ceva deosebit îi atrase privirea. Lângă o rămășiță de blănuri rare se aflau și oase albe. După amănuntele îmbrăcămintei care putea fi încă identificată recunoscuse neîndoiește resturile vânătorului care îl părăsise.

Desen : Mocanu Catinca

Contabilitate

Marin Sorescu

Desen : Stamate Karina, preg. D

Vine o vreme
Când trebuie să tragem sub noi
O linie neagră
Și să facem socoteala.

Câteva momente când era să fim fericiți,
Câteva momente când era să fim frumoși,
Câteva momente când era să fim geniali,
Ne-am întâlnit de câteva ori
Cu niște munți, cu niște copaci, cu niște ape
(Pe unde-or mai fi? Mai trăiesc?).
Toate acestea fac un viitor luminos
Pe care l-am trăit.

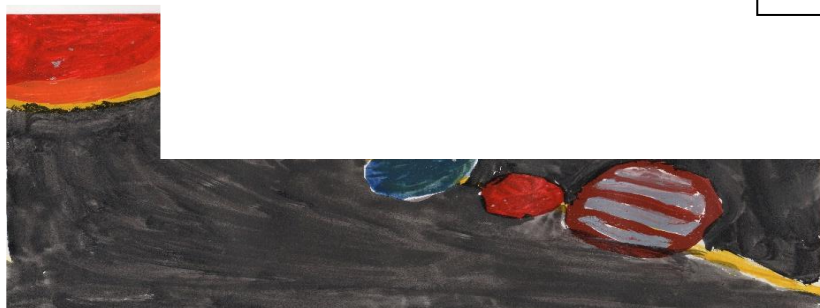
O femeie pe care am iubit-o
Și acum aceeași femeie care nu ne-a iubit
Fac zero.

Un sfert de ani de studii
Fac mai multe miliarde de cuvinte furajere,
A căror înțelepciune am eliminat-o treptat.

Și, în sfârșit, o soartă
Și cu încă o soartă (de unde-o mai fi ieșit?)
Fac două (Scriem una și ținem-una,
Poate, cine știe, există și viață de apoi.)

Desen : Lazarin Melinda , clasa I A

1

2

3

4

5

6

7

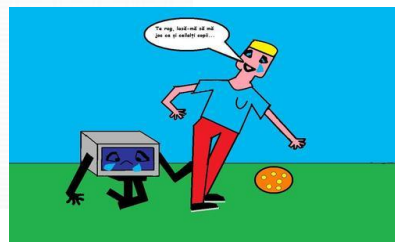
8

TE

N
E
V
E
R
T
E
B
R
A
T
E

- Prof. Zepa Georgiana*

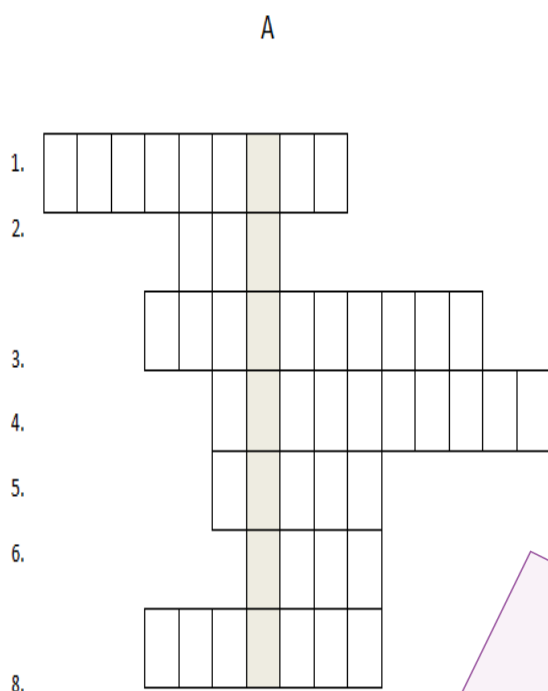
Rezolvați următorul rebus pentru a obține o componentă de bază a sistemului de calcul

- Prof. Stroe Mariana**

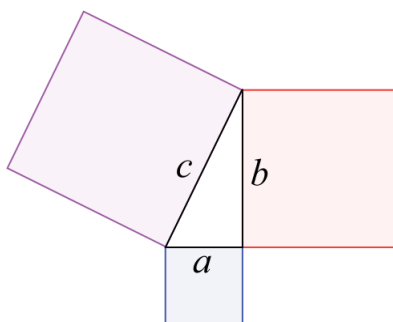
Rebusuri Matematică

Orizontal

1. Trei sau mai multe puncte situate pe aceeași dreaptă se numesc puncte.....
2. Unghiul ale cărui laturi coincid se numește unghi.....
3. Două unghiuri opuse la vârf sunt.....
4. Perpendiculara dusă pe un segment prin mijlocul segmentului se numește...
5. Unghiul care are măsura mai mare de 90° se numește unghi.....
6. Distanța de la centru cercului la un punct de pe cerc se numește.....
7. Transversală sau.....

Vertical A-B: O ramură a matematicii

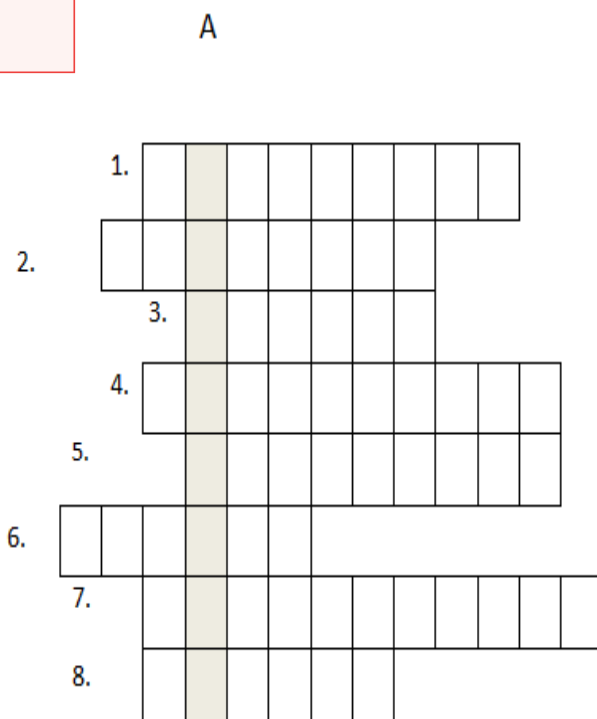

B

Orizontal

1. Latură a unui triunghi dreptunghic
2. Figură geometrică
3. Matematician grec
4. Materie de studiu în școală
5. Ramură a matematicii
6. Câtul neefectuat a două numere
7. Tip de triunghi
8. Altă latură a unui triunghi dreptunghic

Vertical A-B: Numele unui matematician grec cunoscut și pentru teorema care-i poartă numele

B

prof. Ivan Alexandrina

Litoralul românesc anual este invadat de o vegetație care provoacă dificultăți administrației și turiștilor. Cu toate că sunt materii prime importante în dezvoltarea ramurilor industriale și în obținerea produselor finite cu largi aplicații, în România nu sunt valorificate. Potrivit conf. univ. Daciana Sava, sunt cantități însemnate de *Ulva lactuca* (salata de mare), un aliment obișnuit în multe state, alga roșie *Porphyra leucosticta* cu un conținut ridicat de vitamina C și carotenoizi naturali, și alga roșie *Ceramium rubrum* sursa de agar ce poate fi utilizat pentru obținerea de clorofilă "a".

Întorcându-ne în timp putem nota primul experiment care a reușit să evidențieze bogata sursă a algelor marine. Anul 1811, marchează o descoperire importantă în sfera chimiei anorganice de către farmacistul armatei franceze Bernard Courtois. Acesta a observat că prin adăugarea acidului sulfuric în cenușa algelor marine se degajau vapori violeti, care în contact cu obiecte reci desublimau, formând cristale închise la culoare. Experimentul a fost reluat, iar cristalele obținute le-a supus diferitelor investigații. În anul 1813, la data de 29 noiembrie, Charles-Bernard Desormes și Nicolas Clement, chimiști ambițioși, au prezentat iodul la Institutul Imperial Francez. Ulterior, mostre autentice de iod ale lui Courtois au fost expuse, iar contribuția sa la descoperire a fost în final recunoscută. Gay-Lussac susține că iodul este un element chimic nou, și îl denumește de la grecescul *iodes*, ce înseamnă „violaceu”.

Revoluția științifică a sondat întreaga masă de alge. Biodiesel-ul, considerat unul din combustibilii viitorului datorită abundenței resurselor prime naturale se poate produce și din anumite specii de alge marine. Speciile de alge alese în acest scop sunt organisme care pot să sintetizeze cantități mari de lipide, care prin procesul chimic de transesterificare, formează combustibilul. Alga capabilă de acest mecanism chimic este *Bothryococcus braunii*, care, în mod special este „predispusă la îngrășare”, și a fost deja cultivată experimental într-o zonă deșertică.

Algele marine reprezintă o resursă importantă, însă foarte puțin exploatată, pentru producția de ingrediente alimentare, furajere, și de substanțe biochimice. În scopul dinamizării recoltării algelor marine, în cadrul proiectului [AT~SEA](#), finanțat de UE, au fost dezvoltate materiale textile avansate ce permit fermelor plutitoare obținerea unor randamente ridicate de alge marine și facilitează cultivarea mecanizată a acestora.

În urma testelor la care au fost supuse materialele textile produse de [AT~SEA](#), desfășurate la siturile de testare din Solund (Norvegia), Oban (Scoția) și Galway (Irlanda), s-au obținut randamente de până la 16 kg de alge marine ude pe metru pătrat, adică de trei până la cinci ori mai mari decât cele obținute prin cultura tradițională a algelor. În prezent, algele marine se obțin prin recoltarea algelor marine sălbatice sau prin cultivarea pe frânghii.

Coordonatorul proiectului, Bert Groenendaal, de la Sioen Industries din Belgia, susținea că „Potențialul economic al algelor marine este uriaș. Companiile sunt interesate de alge pentru numeroase aplicații diferite, cum ar fi produsele alimentare și aditivii alimentari, hrana pentru animale, produsele chimice și chiar combustibilul.”

În țările asiatice, unele specii sunt cultivate în mod extensiv și se consumă crude. În Europa, alimentele prelucrate, ca de exemplu ciocolata cu lapte, iaurturile, băuturile dietetice și berea conțin polizaharide din alge, precum geloze, caragenani și algi-nați, ca lianți sau emulgatori. De asemenea, din alge se pot extrage lipide și proteine cu valoare ridicată, antioxidanți, agenți gelifianti, vitamine și minerale esențiale, pentru producția alimentară. În plus, cultivarea algelor marine la scară largă ar putea avea un impact pozitiv asupra ecosistemului marin. Algele cultivate pot contribui la absorbția excesului de CO₂ în apa mării, precum și a deșeurilor de nutrienți

provenind de la fermele piscicole din apropiere. De asemenea, acestea oferă habitate sigure pentru peștii și crustaceele sălbatice care ar putea, în caz contrar, să fie amenințate de activitățile de pescuit.

Industria cosmetică a profitat de sfera largă a principiilor nutritive din algele marine. În perioada 2005 - 2010, studiile au indicat că piața de produse pentru îngrijire personală a crescut cu aproape 5% anual, iar această valoare va crește în continuare. Simultan, cererea de produse durabile a crescut, inspirând mărcile de produse cosmetice să înglobeze noi tehnologii (precum caragenanii), care se aveau aplicați pe vremuri doar în industria alimentară. Directorul, Laurent Gilbert, pentru Dezvoltare Internațională, Departamentul de cercetare avansată de la L'Oréal, liderul mondial în domeniul produselor cosmetice afirma că „Industria alimentară a dezvoltat multe tehnologii și ingrediente interesante – diferite texturi și formule”, „Pentru noi, colaborarea cu o companie care lucrează în industria alimentară este, evident, pozitivă”. Cu peste un deceniu în urmă, căutările de ingrediente durabile a condus această companie către Cargill, care furnizează constant o varietate de caragenani din alge marine către L'Oréal. Caragenii pot fi folosiți ca emulgatori, substanțe suport, stabilizatori, agenți de gelificare, agenți de îngroșare, emulgatori și umectanți.

Anumite varietăți de alge roșii sau brune sunt apreciate în industria producătoare de medicamente. Din punct de vedere al compoziției chimice, algele marine conțin din abundență următoarele principii active:

Categorie / Clasa	Substanțe
Oligoelemente	iod, magneziu, potasiu, calciu, fier, mangan, fosfor, sulf, cupru, nichel, cobalt, rubidiu, siliciu
Vitamine	A, B, C, D1, D2, E, F, K, PP
Aminoacizi	acid glutamic, cistina, metionina, valina, tirozina, lizina, acid aspartic
Glucide, Materii grase, Clorofila, Mucilagii	

Algele din punct de vedere farmacologic:

- favorizează schimburile metabolice;
- tonifică glandele endocrine;
- întăresc mijloacele de apărare natural;
- sunt înzestrate cu puteri antireumatismale, antigutoase, remineralizante, stimulante ale circulației sanguine.

Materialul vegetal, care de obicei este depozitat la groapa de gunoi, ar putea fi folosit ca îngrășământ pe terenurile agricole, în special în agricultura ecologică, acolo unde utilizarea fertilizanților sintetici este interzisă. Studiile arată că folosirea algelor marine în agricultură se datorează compoziției chimice complexe, incluzând macro- și microelemente (Na, K, Ca, Mg și I) cu rol fertilizant asupra solului, cu beneficii asupra germinării semințelor, a gradului de rezistență la ger și asupra producției culturilor.

Natura oferă o paletă largă de produse pure care pot fi utile dezvoltării armonioase a corpului omenesc. Oamenii de știință au fost și rămân preocupați de completarea cerințelor individuale și colective, astfel încât produsele toxice de sinteză și semisinteză să devină istorie.

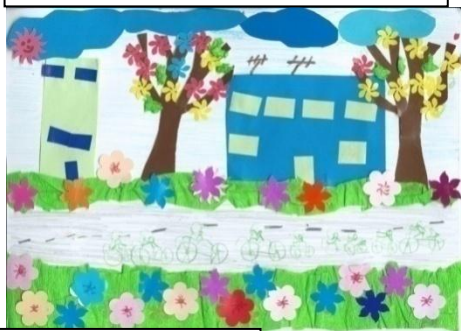
Prof. dr. Nedelcu Cristina Mirela

BIBLIOGRAFIE

1. Sava Daciana, *Algele macrofite de la litoralul românesc al Mării Negre*, Editura Ex Ponto, Constanța; Ovidius University Press Constanța, 2006
2. Irina Ramona Pecingină, *University „Constantin Brâncuși” of Tg-Jiu, Seria Inginerie, Nr. 3/2011*
3. Vitalie Teodoru, *Valorificarea agroalimentară a algelor marine*, Editura Ceres, 1986.
4. Adriana Barna, Francisc Nagy-Toth, *Alge verzi unicelulare*, Editura: Presa Universitară Clujeană
5. See more at: http://www.cargill.com/150/ro/RO_SUSTAINABLE-SEAWEED-LOREAL.jsp#sthash.HRlfc215.dpuf

***"Natura e în floare" -
preșc. Apetrei Iulia***

Preș. Florea Andrei

ARTE

CREATIVITATEA LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

În activitatea noastră nu trebuie să uităm că :

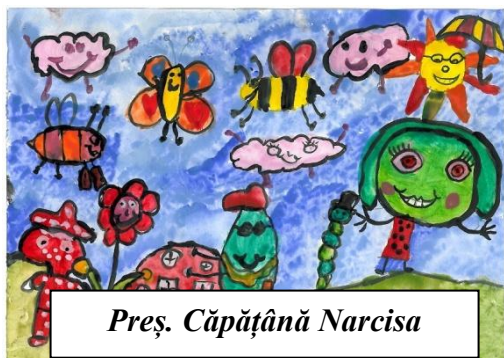
"Niciodată nu este prea devreme pentru începerea educării creativității ; activitatea creatoare nu ar trebui să fie îngrădită de nici un fel de restricții ,limitări , critici "- V.Lowenfeld .

Crearea unei ambianțe bine organizate încurajează copiii să exploreze , să aibă inițiativă și să creeze. Educatoarea trebuie să urmărească dezvoltarea copilului , să furnizeze materiale în toate centrele de activitate , să planifice teme corespunzătoare intereselor copiilor , să respecte personalitatea fiecăruia , să le mențină trează curiozitatea și să le stimuleze creativitatea .

Experiența a demonstrat de fiecare dată că orice copil posedă potențial creativ , iar creativitatea este educabilă .

Prin activitățile artistico-plastice și practice din cadrul proiectului "BINE AI VENIT PRIMĂVARĂ!", copiii grupei mijlocii de la Grădinița cu P.P Nr . 8, Focșani, au realizat diverse lucrări .Copiii au lucrat cu mult elan și seriozitate minunându-se de frumusețea lucrărilor realizate .

Pomii au început să primească flori și frunze , pe pământ au apărut fire de iarbă , floricele colorate și copii în mijlocul naturii , iar pe cer nori și soare .

Preș. Căpățână Narcisa

***Să lăsăm copiii
să creeze!***

***" Primăvara
pe strada mea "***

Desen : Ioana Pogorevici

O dată cu trezirea naturii la viață , preșcolarii grupei mari de la Grădinița cu P.P Nr. 8 , Focșani și-au exprimat dorința de a realiza desene , picturi și lucrări practice , folosindu-și fantezia , imaginația și potențialul creativ .

Copiii au observat mediul înconjurător în anotimpul primăvara și au descoperit formele copacilor , crengilor , florilor , ierbii , culorile , nuanțele naturii , într-un cuvânt au descoperit universul frumosului , al emoției artistice . Copiii știu că în funcție de cum alegem culorile , un tablou poate fi "cald" sau "rece" , "trist" sau "vesel" , "luminos" sau "întunecos" .

Pornind de la adevărul că activitățile plastice și cele practice din grădiniță sunt foarte îndrăgite de copii, aceștia au realizat în cadrul proiectului "Primăvara , anotimpul renașterii naturii" , subtema „Verde crud de primăvara” lucrări , folosind materiale , instrumente și tehnici diferite .

Bine ai venit la grădinița noastră!

Septembrie. Părinții își îndreaptă pașii, împreună cu prichindelul lor, către grădiniță. E primul an, e grupa mica. Ce emoție se observă atât la copil cât și la părinte! E normal! E prima treaptă pe care copilul o pășește în pregătirea lui pentru viață. Ce multe lucruri pot fi descoperite: prieteni noi, jucării, jocuri, activități ce-l vor face pe copil să-și petreacă timpul într-un mod plăcut și totodată să învețe foarte multe lucruri.

Totul este o joacă, învățăm jucându-ne! Personajele din povești sunt cele care ne invită să desenăm, să numărăm, să ne comportăm frumos, să formulăm propoziții scurte pronunțând corect sunetele limbii romane, să fim toleranți, să avem răbdare și cât de multe lucruri!...Nici o zi nu seamănă una cu alta; totul este o surpriză pregătită de Zâna Primăvară (Zâna Iarnă, Zâna Toamna, Zâna Vara, după anotimp), pentru că se știe că toți copiii adoră surprizele. Ce bucurie se citește pe chipul lor când rezolvă sarcina trasată!

Și uite-așa, zi după zi, lună după lună, ajungem la sfârșitul anului școlar, terminăm grupa mică, mapele sunt pline cu lucrări, noi am crescut și fizic, iar la toamnă vom fi în grupa mijlocie.

Ce bine este în această minunată lume a copilăriei!!!!

"Noapte de primăvară"
preșc. Bordea David

"Cuibușoru l vrăbiuței"
preșc. Vatră Daria

Vas cu flori
preșc. Codrescu Denisa

Moldova nu-i a mea, nici a voastră!

De la Hotin până la Cetatea-Albă, de la Prut până la Nistru, se întinde mândră zestrea romantică a României. Holdele aurii de grâne, apele limpezi și zglobii, pământul mustind de viață și aerul dulce sunt unice în lume.

Ce poate fi mai poetic decât Moldova? Ce cuvânt poate cuprinde în el mai multă frumusețe și istorie? Moldova este testamentul lui Ștefan cel Mare, moștenirea poporului român. Șoaptele trecutului răsună melodios printre flori, amintirea veacurilor de glorie aurește și astăzi Moldova, o parte a țării noastre în care inima cântă, simțindu-se acasă.

Aici este casa Mioriței, locul din care izvorăște viața și fericirea. Dacă ascuți atent, poți auzi cântecul bătrânului Iași, răsunând pe plaiurile mioritice ca o chemare. Poți distinge râsul lui Nică, veșnicul copil care trăiește în fiecare dintre noi și a cărui amintire dăinuie mereu.

În toiul nopții, florile șoptesc, ca pe un descântec, cuvintele lui Eminescu, vrăjind întreaga natură. La umbra fiecărui tei se odihnește o parte din sufletul Luceafărului și rugăciunea unei stele. Versurile lui Alecsandri se recită sub lumina lunii, în sunetul vrăjit al viorii lui Porumbescu. Spiritele mândre ale lui Dimitrie Cantemir și ale domnului Cuza veghează moștenirea lui Ștefan-Vodă, cu grija duioasă a unor părinți. Deasupra minunatelor mănăstiri moldovenești domnește un aer sfânt, de pace, încărcat de memoria unui trecut ilustru. Mănăstirile Putna, Neamț, Secu, Sihla, Văratice te încântă cu farmecul lor pitoresc; Agapia înseamnă chiar “dragoste creștină” și își onorează numele. Poți vizita Voronețul, “capela sixtină a Orientului”, umplându-ți privirea cu unica nuanță azurie, specifică mănăstirii, care a captivat întreaga lume.

Moldova reprezintă focarul cultural, istoric și religios al întregii Românii. Ea este cămara țării, unde s-au strâns cele mai dulci și mai prețioase valori. Aici oamenii sunt calmi și puri, frumoși atât la suflet cât și la caracter. Este bine-cunoscut aerul boem, inteligența și blândețea duioasă a moldovenilor din rândurile cărora provin fruntașii României.

Moldova e un cântec, o poezie, răsunetul pitoresc, rustic și totuși fermecat al unei tălăngi de alamă, peste câmpiile îmbelșugate. Moldova e o zestre, o moștenire și un testament, lăsat cu limbă de moarte de înaintașii noștri, încredințat cu dragoste urmașilor. E o tânără mireasă, încă desculță, ce-și coase visătoare condurii de borangic în lumina palidă a lumânării speranței. E o inimă vie, palpitândă, legată de viață de amintirea trecutului, speranța prezentului și visul viitorului.

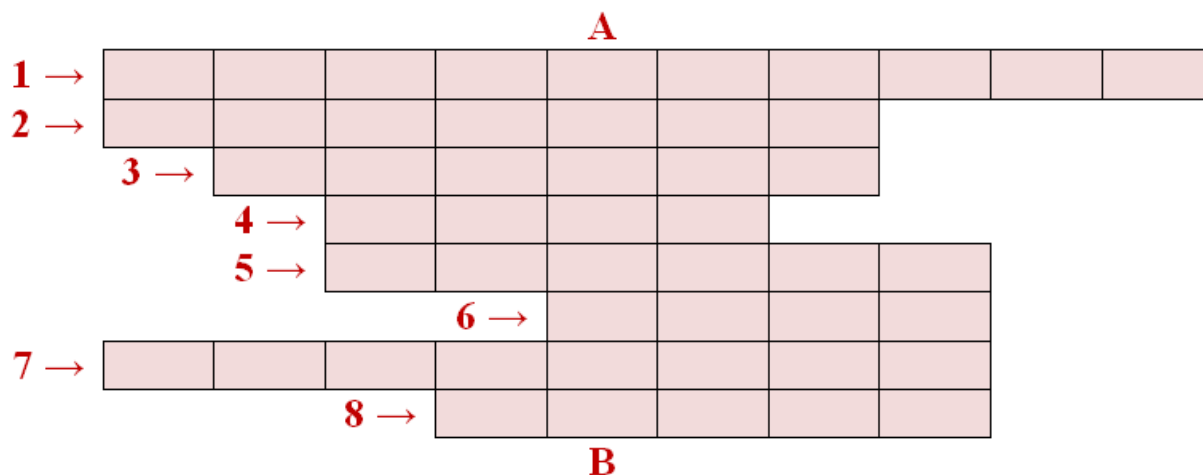
„Moldova nu-i a mea, nici a voastră și nici a lor! E a copiilor copiilor voștri!” a spus Ștefan cel Mare. Iar pentru a afirma ceva mai frumos despre acest ținut vrăjit, scăldat în minunății și născut din lacrimile Domnului, ar trebui să scrii pe hârtie de stele și să-ți înmoi pana în curcubeu... Cum eu nu sunt nici Eminescu, nici Platon sau Ovidiu, ci numai o elevă care are la îndemână un creion și o foaie, mă voi mulțumi să spun atât: Moldova e o încântare, pentru trup, suflet, minte și spirit. E cel mai eficient balsam și cea mai bună alinare.

Sunt mândră că Moldova este și casa mea și mă voi asigura că o las măcar puțin mai bună decât am primit-o în dar. Moldova e o parte din mine, din sufletul meu, o a doua mamă dacă vreți. Sper numai să pot lăsa și eu o mică moștenire alături de uriașa zestre dăruită de marile valori ale țării...

Text : Tănase Bianca, clasa a VII-a A

Om și societate

Rebus Zeii Greciei Antice

A → B - Hrana preferată a zeilor, despre care se credea că le dă nemurire și tinerețe veșnică (este un amestec de miere și nectar de fructe)

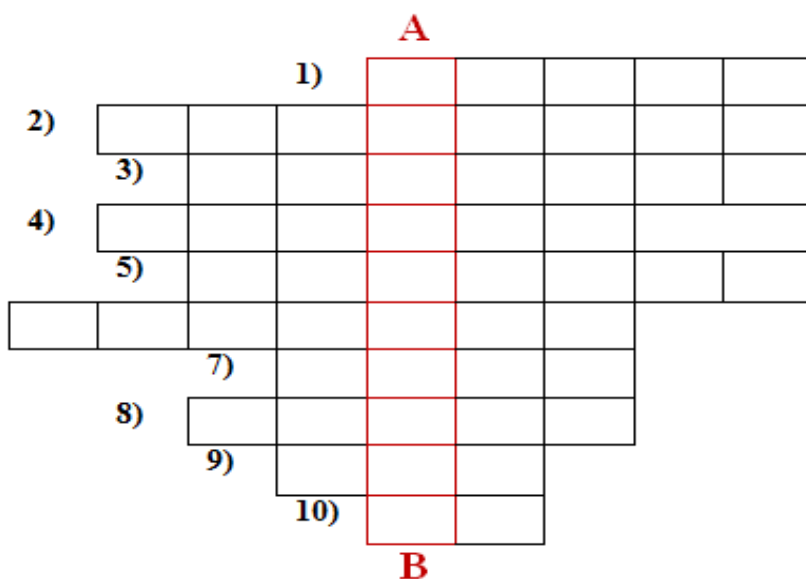
1. Zeul meșteșugurilor și al focului;
2. Zeița vânătorii;
3. Câinele păzitor al Infernului;
4. Zeița (protectoare a) căsătoriilor;
5. Zeul divinației, al soarelui și al medicinei;
6. Stăpânul suprem al zeilor;
7. Stăpânul mărilor și al oceanelor;
8. Zeul morții și stăpânul Infernului;

Boldeanu Ana-Maria, clasa a VIII-a A

Rebus latină

Dezleagă rebusul de mai jos și află
pe verticala AB denumirea în limba
latină a substantivului *elev*

1. Zece
2. Profesor
3. Seara
4. "amica" declinat la acuzativ
5. Al cincilea
6. A afla
7. Două
8. Fii sănătos!
9. Pronume personal, genitiv singular
10. Pronume reflexiv la acuzativ

Pentru toți și pentru toate

Literatura exilului. Scurtă cronologie.

Contextul apariției

Prof. Catană Marius

E necesar să vedem de ce s-a ajuns la o literatură a exilului. Pornind de la afirmația ce-i aparține lui Eugen Negrici, conform căreia ”totul în literatură e reacție”¹, literatura primului deceniu postbelic reprezintă o ripostă la ce s-a scris înainte, astfel încât acum, dar și mai târziu, se va impune o literatură propagandistică a noului regim instalat, un ”instrument”. Afirmația criticului se referă, evident, la orice apariție nouă în plan literar, curent, ideologie, și nu la apariția proletcultismului, în particular. De aceea, regimul comunist a fost, citând același critic, ”un virus agresiv împotriva căruia literatura adevărată a fost obligată să fabrice mereu anticorpi”², așa că, fie că au rămas în țară (Marin Preda, Mircea Nedelciu, Augustin Buzura), fie că au emigrat (Bujor Nedelcovici, Dumitru Țepeneag, Paul Goma etc.), scriitorii neînregimentați politic au rămas independenți în gândire și exprimare.

În aceste condiții, se impun greu și cu mari concesii romane precum: *Bietul Ioanide* (1953), *Toate pânzele sus* (1954), *Moromeții* (1955), *Străinul* (1955), *Cronică de familie* (1957), *Groapa* (1957). Penultimul a fost scris deliberat, pe alocuri, tendențios, în manieră realist-critică la adresa defunctei burghezii din perioada interbelică și de mai devreme, tocmai pentru a putea fi publicat.

După fraudarea alegerilor din 1946 și abdicarea silită a Regelui Mihai la 30 decembrie 1947, comuniștii nou instalați la putere dau ordin ca numeroși scriitori să fie arestați din motive politice, din cauza ”idealismului” de netolerat afișat în operele lor sau pentru participarea la diferite întruniri considerate că atentează la integritatea statului. Dintre aceștia, amintim doar câțiva: Radu Gyr, Nichifor Crainic, Adrian Marino, Nicolae Balotă, Ion Caraion, Vasile Voiculescu, Ștefan Augustin Doinaș, Petre Țuțea, Nicolae Steinhardt, Constantin Noica, Paul Goma. Câțiva reușesc să scape de închisoare: Lucian Blaga (destituit de la Catedra de filozofie a Universității din Cluj este numit pe un post de bibliotecar), Nicolae Labiș, mort în condiții suspecte. Tudor Arghezi este repudiat în 1948 după ce Sorin Toma publică un articol defăimător la adresa psalmistului, *Poezia putrefacției sau putrefacția poeziei*, fiind reabilitat ulterior, după apariția, în ’54 și ’56 a volumelor teziste *1907 – Peizaje și Cântare omului*. La înmormântarea poetului, la exact o săptămână după moartea lui Dej, a participat proaspătul șef al statului, Nicolae Ceaușescu. Camil Petrescu scrie la comandă *Caragiale în vremea lui și Bălcescu*, punând în slujba luptei de clasă două personalități clasice care, în concepția noii ideologii, au criticat moșierimea exploatoare.

¹Eugen Negrici, *Literatura română sub comunism. Proza*, Editura Fundației Pro, București, 2002, p. 11.

²Idem, p. 15.

Pentru toți și pentru toate

Apar reprezentanți ai "lumii noi", instrumente ale propagandei comuniste, care urmăresc, prin intermediul literaturii, formarea, evident, a "omului nou", de nădejde, pregătit de lupta în numele partidului: Nicolae Popescu, D. R. Popescu (zis „Dumnezeu”), Ștefan Andrei, Dan Deșliu. De asemenea, scriitori din garda veche, interbelicii deveniți astăzi clasici și canonici, pactizează cu regimul din diferite motive: Mihail Sadoveanu devine președintele Senatului și al Uniunii Scriitorilor Români (*Păuna Mică* – 1948, *Mitrea Cocor* – 1949), Eusebiu Camilar(*Temelie*), Cella Serghi (*Cantemireștii*), Cezar Petrescu (*Oameni de azi, oameni de ieri, oameni de mâine*), Ion Călugăru (*Oțel și pâine*). Un caz aparte îl reprezintă Petru Dumitriu, un răsfățat al regimului nou instalat, un dandy al lumii mondene bucureștene, care scrie inițial o literatură proletcultistă (*Drum fără pulbere, Pasărea furtunii*), ca apoi să se îndepărteze de ideologia vremii (păstrând totuși unele reminiscențe) în *Cronică de familie*. Brusc, în 1960, fuge din țară în Franța, via Germania, unde scrie, în stilul literaturii de dizidență, romane acide la adresa regimului: *Incognito, Extremul Occident, Proprietatea și posesiunea*.

De la nivel înalt se impun temele ce trebuie abordate, pe care Eugen Negrici le identifică în *Literatura română sub comunism: eroul civilizator* este soldatul sovietic, Lenin, Stalin, Gheorghe Gheorghiu-Dej sunt *apostolii credinței*, Uniunea Sovietică este *regatul ceresc*, partidul comunist, *biserica ocrotitoare* care exorcizează, mântuiește și izbăvește omul nou de tarele trecutului burghezo-moșieresc, inclusiv de literatura chiabură din perioada interbelică și chiar de mai înainte. Acesta își demonstrează iubirea față de regim urându-i dușmanii, adică pe anglo-americieni, fasciști, legionarii retrași în munți, capitaliști sau afaceriști. Un alt dușman de temut al proletarului trebuie să fie intelectualul, mai ales cel idealist, care, dacă nu s-a convertit la materialismul marxist, ar fi cazul s-o facă. Două direcții de manifestare a noii literaturi identifică Eugen Negrici: *adoratio* și *imprecatio*³. Prima este „un exercițiu zilnic de pietate”⁴, proslăvire a conducerii și realizărilor acesteia, iar a doua seamănă ura socială prin demascarea dușmanului de clasă. Paradoxal și trist, în același timp, un tip de gândire similar cu cel al alimentării urii dintre clasele sociale întâlnim imediat după Revoluție, la mineriada din 1990, când apar lozinci de tipul *Moarte intelectualilor!* sau *Noi muncim, nu gândim!*. Intelectualii postbelici sunt acceptați doar în măsura în care se pun în slujba noului regim, distorsionând realitatea, ca formatori ai noilor generații. Literatura trebuie să fie accesibilă, asimilată ușor de mase, metafora devenind principalul dușman al progresului. Pe de altă parte, acum apar oportuniștii care puteau petrece câteva zile la Athenaeum Palace cu banii de pe o poezie. Bineînțeles, sunt scriitori mediocri, avizi de publicitate, care vor neapărat să-și vadă numele publicat, să fie mediatizați.

După moartea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, în 1965, conducerea statului este preluată de Nicolae Ceaușescu. În 1968, Rusia invadează Cehoslovacia, act condamnat de noul lider de la București, iar România este singurul stat din blocul comunist care nu semnează Tratatul de la Varșovia. Astfel se mai nasc două teme: patria primejduită și salvatorul ei, mai ales că încep să dispară constrângerile estetice, iar scriitorii au senzația că li se dă libertate de creație. E doar o iluzie, intelectualii, până și cei adevărați, se lasă înșelați, până și Occidentul, care vedea prin această

³Eugen Negrici, *op. cit.*, p. 19.

⁴*Ibidem*.

Pentru toți și pentru toate

deschidere spre Vest a României o breșă. Ceaușescu a premeditat această acțiune tocmai pentru a distruge, prin intermediul scriitorilor și fără ca marea majoritate să-și dea seama, mitul predecesorului care încă se mai bucura de simpatie în memoria colectivă. După 1971, anul tezelor de la Mangalia, lucrurile se schimbă, îndoctrinarea ideologică reîncepe, iar aparenta liberalizare a literaturii este înlocuită de o cenzură la fel de drastică, similară celei din timpul lui Dej. Celebrul scriitor proletcultist Dan Deșliu renunță la carnetul de partid, iar Marin Preda, intart într-o audiență la Nicolae Ceaușescu, amenință că se va sinucide dacă va fi reînviat realismul socialist⁵.

Lucrând la unison cu presa, radioul, dar mai ales școala, literatura capătă un caracter omagial și, ce e mai grav, de îndoctrinare, educare și manipulare a tinerei generații, asaltată, prin manualele școlare, de texte foarte slabe estetic, dar cu un mesaj politic și social puternic, îndoctrinator, menit să atragă ura proletariatului față de ”burghezia exploatare”, ”chiaburi” sau ceilalți dușmani ai poporului. Directivele venite dinspre partid spun clar că literatura trebuie să fie accesibilă maselor, deci scriitorii care nu respectă norma sunt considerați ermetici, „reacționari”, idealști, deci interziși. Criteriul estetic nu are nicio importanță, valoarea fiind impusă de impactul mesajului politico-social.

Eugen Negrici propune termenul „protocronism” pentru idealizarea voită a unei părți a literaturii române din perioada postbelică și a întregii civilizații naționale, în general. În perioada comunistă, se considera că și popoarele mici trebuie să aibă aspirații mari, să nu caute modele aiurea, deci poporul român, prin unicitatea sa, trebuie să devin model altor culturi. În concepția ”elitelor” epocii despre care discutăm, Eminescu a fost un precursor al marxismului, Burebista, prin unirea triburilor dacice, răscola lui Horia, Cloșca și Crișan, Mihai Viteazul, toți au anticipat lupta partidului comunist pentru solidaritate și independență națională. Responsabile de aceste distorsionări ale adevărului istoric sunt propaganda și cenzura care acționau prin două instituții special înființate: ESPLA (Editura de Stat pentru Literatură și Artă) și Direcția Generală a Tipăriturilor Statului, ultima înființată în 1949, printr-un ordin al Consiliului de Miniștri și desființată de Ceaușescu în 1977, când îi preia personal prerogativele. Astfel se construiește un fel de scut împotriva străinului invadator, anglo-americanul, capitalistul avid de îmbogățire, temă frecventă a literaturii vremii și impusă de la centru. A fost un mod abil al lui Ceaușescu de a profita de pe urma multor evrei și germani, prin a căror expatriere s-au încasat sume fabuloase la bugetul de stat, dacă ținem cont că pentru fiecare străin plecat în țara de origine se încasau între 2500 și 25000 de dolari americani⁶.

Dacă pașoptismul sau modernismul lovinescian făceau apel la sincronizarea cu literatura europeană, regimul nou instalat își raportează valorile culturale spre Răsărit, importând din Rusia sovietică realismul socialist, un instrument al partidului și un mijloc de îndoctrinare a maselor prin literatura aservită. În opinia lui Nicolae Manolescu, promotorul realismului-socialist, ca ”instrument și utopie

⁵ Eugen Negrici, *op. cit.* p. 58.

⁶ Ion Mihai Pacepa, *Orizonturi roșii*, Editura Humanitas, București, 2010, p. 142.

Pentru toți și pentru toate

revoluționară”⁷, este Andrei Jdanov, căruia i se alătură cel puțin două nume literare sonore ale vremii: scriitorul Maxim Gorki și filozoful maghiar Gyorgy Lukacs.

Afirmația lui M. Zamfir conform căreia „arta totalitară nu beneficiază de tradiție”⁸ nu face altceva decât să susțină ideea că această nouă orientare literară este artificială și abuziv impusă. Este trist că proletcultismul (cultura dedicată maselor muncitorești) a fost preluat și popularizat de personalități ale vremii, care se bucuraseră de statutul de formatori de opinie în perioada interbelică (poate acesta este și motivul pentru care au fost racolați) sau de scriitori ce promiteau în perioada imediat următoare. În anii tulburi 1944-1947, când instabilitatea politică era din ce în ce mai accentuată (comuniștii nu preluaseră puterea, dar își pregăteau terenul), încep primele epurări morale. Liviu Rebreanu este aspru criticat de Ion Caraion (mai târziu va fi repudiat și el de regim), în timp ce Nicolae Carandino îl acuză pe romancier de colaboraționism cu Gestapoul. Același Nicolae Manolescu e de părere că termenul „colaboraționism”⁹ nu este potrivit, deoarece România nu fusese o țară ocupată, fiind mai aproape de sens în Primul Război Mondial, când unii scriitori, Ioan Slavici sau Tudor Arghezi, au colaborat efectiv cu ocupantul german. La fel e de părere criticul că nu poate fi vorba, după 1989, de scriitori care au „colaborat” cu regimul comunist din aceleași motivații semantice ale termenului. Sunt contestați acum George Călinescu, Lucian Blaga, Tudor Arghezi, Brătescu-Voinești, Titu Maiorescu, Mihai Eminescu, Vasile Alecsandri, ca ulterior, după liberalizarea din 1965, să fie reabilitați.

Nicolae Manolescu vorbește de paradoxul realismului-socialist care pretindea că „promovează” tot ceea ce este nou, revoluționar și progresist, dar, în realitate, prelucrează structuri rodite, preluate de la romantici și clasici, de a căror esență se îndepărtează radical, deliberat sau din neasimilarea suficientă a elementelor caracteristice. Poate fi și acest tip de manifestare artistică o reeditare a formelor fără fond. Au totuși o scuză: discursul e facil, pentru că trebuie să fie accesibil tuturor. Deși sunt interzise poeziile de maturitate ale lui Mihai Eminescu pentru caracterul lor idealist, sunt preluate și distorsionate de scriitorii și criticii aserviți acele elemente care se pliază noului regim. Ion Vitner scrie *Influența clasei muncitoare în opera lui Eminescu și Caragiale*, iar *Împărat și proletar* sau *Doina* poetului romantic sunt foarte dragi ideologiei comuniste tocmai pentru caracterul lor interpretat ca naționalist ce trimite la solidaritate și (poate) antisemit, dacă ținem cont că are loc, în prima parte a instaurării totalitarismului, epurarea liderilor evrei ai partidului, în frunte cu Ana Pauker.

⁷Nicolae Manolescu, *Istoria critică a literaturii române. 5 secole de literatură*, Editura Paralela 45, Pitești, 2008, p. 885.

⁸Nicolae Manolescu, Apud M. Scarlat, *Istoria critică a literaturii române. 5 secole de literatură*, Editura Paralela 45, Pitești, 2008, p. 886.

⁹*Idem*, p. 887.

Știați că...

- ...dantura elefanților este formată din doar 4 dinți, care se pot schimba pe parcursul vieții de 6 ori?
- ...trompa elefanților, organ unic, inexistent la niciun alt animal de pe Terra, are nu mai puțin de 40 000 de mușchi?
- ...colții elefanților sunt cei mai lungi din lume, ajungând până la 3,5 m și cântărind până la 100 de kg?
- ...o girafă poate rezista fără apă mai mult decât o cămilă?
- ...lovitura unei girafe adulte este atât de puternică încât poate decapita un leu?
- ...girafele se curăță în urechi cu ajutorul limbii care ajunge până la 53 cm?
- ...rinocerul poate alerga cu 50km/h?
- ...numele rinocer provine din greacă: “rhino”=nas și “ceros”=corn?
- ...numele hipopotamului vine din greacă și înseamnă “cal de râu”?
- ...hipopotamul își poate deschide gura într-un unghi de 180°?
- ...hipopotamul are cea mai groasă piele, aprox. 5 cm grosime?
- ...proteza lui George Washington, primul președinte al S.U.A., a fost confecționată din dinți de hipopotam?

Să ne amuzăm...

- - De ce au elefanții degetele de la picioare crăpate?
- ... ca să le dea o șansă furnicilor.
 - - Care este diferența între un purice și un elefant?
- Un elefant poate avea un purice, dar un purice nu poate avea un elefant.
 - La ZOO, în fața cuștii unui hipopotam, soțul îi spune soției:
 - Iubito, vezi ce gură mare are? și nu scoate nici un cuvânt !!!
 - De ce oltenii vor să aibă vacă precum girafa?
- ... Ca să pasca la vecini și să o mulgă ei ...

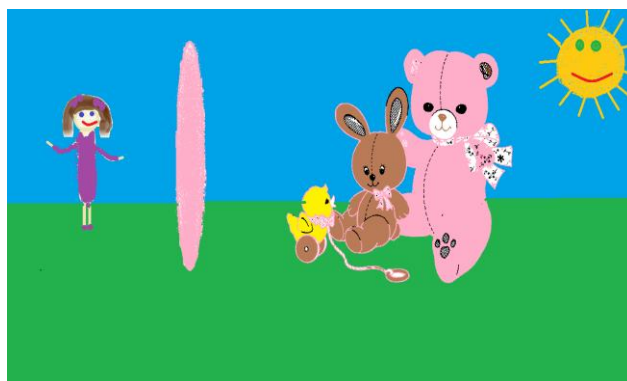

DIMA Petru – Teodor & RAȚĂ Matei – Adrian , clasa a III-a A

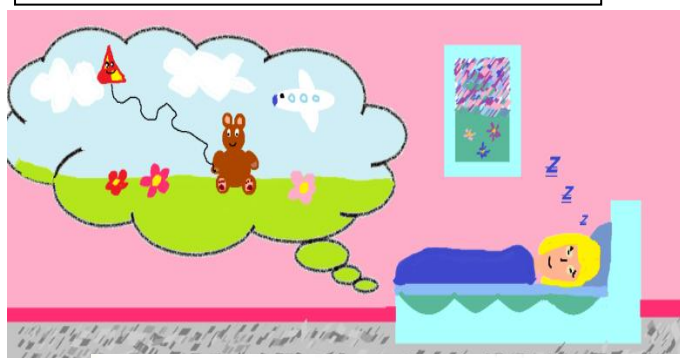
Desen : Boboc Daria Maria, clasa a IV-a

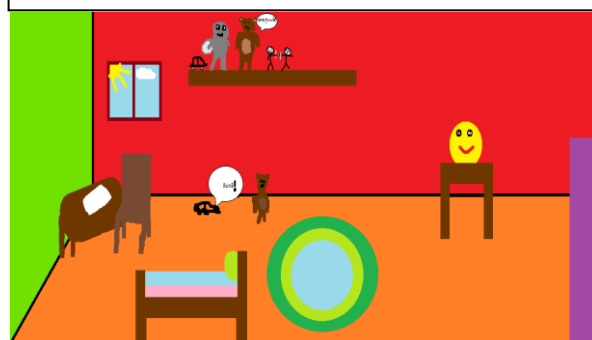
Desen : Bratu Denisa, clasa a IV-a B

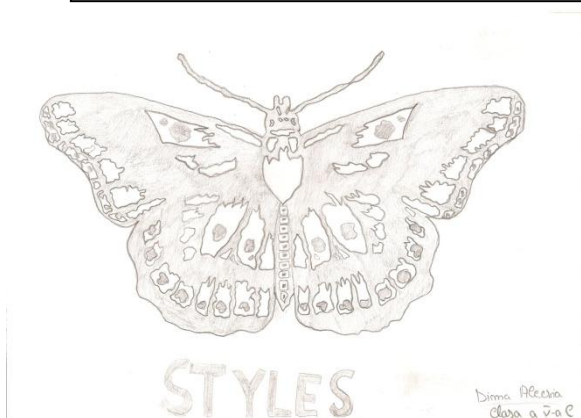
Desen : Gheorghe Alexandru, clasa a IV-

Desen : Călugăroiu Daria, clasa a IV-a B

Desen : Dima Alecsia , clasa a V-a C

Desen : Cristea Maria , clasa a V-a C

Fantezie....

preșc. Șchiopoiu Alexandra

Desen : Rusanda Gusanu

preșc. Guriță Vladiana

Lucrare premiată la concursul regional de desene pe calculator, Liceul de Arte "Ionel Perlea" Slobozia. Tema: Călătorie prin lumea jucăriilor

Curta Alis Desiree , clasa a IV-a B